

EGY AZ ISTEN

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 24. (84.) ÉVF. • 11. SZÁM • 2014. NOVEMBER • ÁRA: 2,50 LEJ

Fotó: Czire Alpár

Közelebb

• Úgy kezdődött, hogy „a kék havasról omlott a köd, s leszállt az ősz vele” (Áprily), és belopta magát életünkbe november, az enyészet hava. Az őszi borongós hangulatban még az emlékek útján is közelebb húzódunk azokhoz, akiket szeret(t)ünk. A közelség szeretetünk érzékeltetője. Isten szeretetének beszédes jele is a közelség. Közel van hozzád, szeret, és áldásban részesít. Csak értsd meg, és hidd el, hogy Ő a javadat akarja. E hit erősítésére ajánlom megnézésre az idei

filmbemutatók közül a *Téli mesét*, amelyben az édesanya a halálos betegnek diagnosztizált kislánya gyógyulása után így tesz bizonyosságot a szeretetről: „Hogy foghott össze ennyi minden egy kislány megmentéséért? Képzeld el, hogy nem különlegesebb és nem kevésbé különleges, mint bármelyikünk. Képzeld el, hogy mind különlegesek vagyunk, és a világegyetem egyformán szeret minket.” Amíg lehet, addig húzódjunk közelebb azokhoz, akiket szeretünk.

DEMETER SÁNDOR LÓRÁND

A tartalomból:

Az Úr dicsősége betöltötte a templomot

7

Citerával, tánccal...

8

Kényszerpályán

10

Együtt a külső, belső harmóniáért

18

Megújul az ODFIE-családfa

19

„Közel van az Úr...” (Zsolt 34,19)

• **Október 4-én Kolozsváron tartotta idei közgyűlését a Gondviselés Segélyszervezet.** A tanácskozás fő részét az anyaszervezet, valamint a – magyarországi, Hargita megyei és háromszéki – fiók-szervezetek tevékenységének értékelése képezte. Az anyaszervezet pénzügyviteli jelentéseinek elfogadására a Felügyelőbizottság véleménye alapján került sor. Befejezésül a közgyűlés körvonalazta a Gondviselés Segélyszervezet közeljövőbeli működési terveit és szervezetfejlesztési tennivalóit.

• **Október 8-án tartották meg az idei egyetemes lelkészi értekezletet Brassóban.** Az értekezlet kivitelezése eltért a hagyományostól: előadások helyett az elmúlt hat év közös számbavételére és jövőtervezésre került sor, *Egyházi életünk közelmúltja és jövője* címmel. Tekintettel arra, hogy idén decemberben tisztújító főtanácsai és zsinati ülésre kerül sor, számba vették a lelkészi mivolt és egyházi élet örömeit és keserűségeit, sikereit és buktatóit. A beszélgetés elsődleges alanyai a lelkész jellegű főtisztviselők és főtisztviselők voltak, akik bemutatták tevékenységeiket. A beszélgetést id. Szombatfalvi József, Bartha Zsuzsa, Solymosi Alpár és Rácz Norbert moderálták.

• **Október 12-én** került sor az egy évvel ezelőtt elhunyt **Nagy Ferenc lelkész emlékére**, a kükküllőszárdi gyülekezet által állított kopjafa ünnepélyes leleplezésére. Nagy Ferenc a gyülekezetet 60 évig szolgálta fáradhatatlan lendülettel és lelkesedéssel. A megemlékezés istentisztelettel kezdődött, melyen Jakabházi Béla Botond lelkész idézte a lelkésznagypapa alakját. A templomkertben a kopjafánál Jakab Zsolt beszolgáló lelkész köszöntő szavai után ünnepi beszédet mondott Bálint Benczédi Ferenc püspök, valamint Szentgyörgyi Sándor Kükküllő-köri esperes. Az ünnepi műsorban elhangzott egy-egy vers: Nagy Ferencről a *Ne ott keressetek engem*, Győrvári

Izabella előadásában, illetve Nagy Ferencről a segesvári Barabás Ferenc ez alkalomra írt verse a szerző előadásában.

Az emlékezés koszorúinak elhelyezése után felhangzott Nagy Ferenc *Ha nem tudod, a végtelenben a sok-sok csillag miért ragyog...* kezdetű dala. A megemlékezést a Himnusz elénekzése zárta, majd a kükküllőszárdi hívek szeretetvendégségen fogadták a közlő-távozlól érkezett emlékezőket.

• **A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet volt a házigazdája az október 17–19. között megszervezett Kárpát-medencei Protestáns Teológustalálkozó-nak.** A találkozóhoz a válaszüti Kallós Zoltán Közalapítvány székhelye adott otthont. Részt vettek a Debreceni Református Hittudományi Egyetem, a budapesti Károli Gáspár Hittudományi Egyetem, az ugyancsak budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetem, a Sárospataki Református Teológiai Akadémia, a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Kara és a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet képviselői, összesen kb. 120 teológiai hallgató. Az unitárius teológiai hallgatók közül 19-en vettek részt a rendezvényen.

• **Október 18-án és 25-én egyházköri közgyűlésekre** került sor a következő helyszíneken: Budapest, Medgyes, Brassó, Székelykeresztúr, Homoródszentmárton, Nyárádszereda, Kolozsvár. A közgyűlések megválasztották az egyházkörök képviselőit a Zsinat, a Főtanács, az alapfokú fegyelmi bíróságok és a főhatósági jelölőbizottság testületébe.

• **Október 18–19-én a Püspöki Vizitáció a marosvásárhelyi Bolyai téri egyházközségbe látogatott.** A Vizitáció tagjai Bálint Benczédi Ferenc püspök, dr. Máthé Dénes főgondnok, Kecskés Csaba esperes, Barabás Lóránt köri felügyelőgondnok, Székely Kinga Réka hitéleti és missziói, András Benedek oktatási előadó-tanácsos

sok és Pap Mária püspöki titkár voltak. Az egyházközség hit- és valláserkölcsei életének, a tisztviselők és tisztviselők kötelességteljesítésének vizsgálata rendjén a Vizitáció az egyházközség vezetésével együtt vette számba az eredményeket, meghallgatta az egyházközség gondjait, és szakmai tanácsokat fogalmazott meg. A Püspöki Vizitáció munkálatai ünnepi istentisztelettel és közgyűléssel zárultak.

Személyi változások:

Kiss Sándor Lóránt a nyárádszentmárton–csíkfalvi gyülekezet közgyűlésének meghívására augusztus 1-jétől kinevezést nyert az egyházközség lelkészi állásába.

Kiss Zsuzsanna az ikland-nagyernyei gyülekezet közgyűlésének meghívására augusztus 1-jétől kinevezést nyert az egyházközség lelkészi állásába.

Lőrinczi Levente a kissolymosi gyülekezet meghívására szeptember 1-jétől kinevezést nyert az egyházközség lelkészi állásába.

Tőkés-Bencze Zsuzsanna gyakorló segédlelkész szeptember 1-jétől a gyergyószentmiklósi egyházközségben teljesít lelkészi szolgálatot.

Bartha Alpár gyakorló segédlelkész szeptember 1-jétől a kökösi egyházközségben teljesít lelkészi szolgálatot.

Molnár Imola október 1-jétől a nagyváradi egyházközség rendes lelkészeként folytatja szolgálatát.

Gyerő Attila gyakorló segédlelkész a lupényi egyházközségben teljesít lelkészi szolgálatot október 1-jétől.

Vass Károly az aranyosrákosi gyülekezet meghívására október 1-jétől kinevezést nyert az egyházközség lelkészi állásába.

Koppándi Zoltán október 1-jétől kinevezést kapott a Dél-Nyugat Erdélyi Szórványegyházközség lelkészi állásába.

Nagy-Mátéfi Tímea az énlaki gyülekezet közgyűlésének meghívására november 1-jétől kinevezést nyert az egyházközség lelkészi állásába.

Lehet egyetértés közöttetek!

**TŐKÉS-
BENCZE
ZSUZSANNA**

Egyetértést! Legyen közöttetek egyetértés! Sok boldogságot és egyetértést kívánunk! Milyen ismerősek ezek a mondatok. Sokszor hagyják el ajkunkat! Mégsem tudjuk mindig érvényesíteni kapcsolatainkban, és sokszor az egymásra figyelés harcából győztesekként és vesztesekként kerülünk ki.

„Tudnak-e ketten együtt járni, ha nincsen közöttük egyetértés?” – teszi fel a kérdést Ámos próféta. Nyilvánvalónak tartja: ahhoz, hogy kettő egy utat válasszon magának, egy csapatban fusson a győzelemért, egy csoport tagjaként dolgozzon a közös célért, egyetértés szükséges.

Lehet, hogy az egyetértéssel is úgy vagyunk, mint sok más dologgal: könnyű beszélni róla, de amikor a megvalósításra kerül a sor, szégyent vallunk. S nem hiába kérdezzük, hogyan lesz „a kettő” között egyetértés, hiszen mindannyian mások vagyunk, más álmokkal, elképzelésekkel, gondolatokkal. Máshogy képzeljük el ugyanannak a megvalósulását és más a természetünk. Ennyi máság mellett, amely elhatárol bennünket egymástól, hogyan lehet mégis egyetértésben élni? Valakinek be kell hódolnia, feladva teljes önmagát a békesség kedvéért?

Nem hiszem, hogy ez lenne a titok nyitja. Az egyetértés inkább egymáshoz fordulást igényel, amikor fel tudjuk tární egymás előtt igaz önmagunkat, amikor érdeklődéssel közelítünk egymás fele, és sokat beszélgetünk egymással egymásról. Az egyetértés a közösen elvégzett munka gyümölcse. Munka önmagammal és a társammal, amelynek eredménye a jobb ön- és társismeret által nyert közös nevező.

A 133. zsolttár zarándokok éneke, melyet akkor énekeltek, amikor nagy csoportokba tömörülve templomi szertartásra utaztak Jeruzsálembe, vagy onnan tértek vissza. Tudjuk, a hosszú út teljesen kimeríti az embert, s a több napos összezártság fáradtsággal elegyítve türelmetlenné, zsémbessé tesz. Ilyenkor hamarabb meglátjuk a másik szemében a szálkát, mint a

testvérek egyetértésben élnek!” Mily szép és mily gyönyörűsége, ha tudunk azon munkálkodni, hogy egyetértésben éljünk! Mily szép és mily gyönyörűsége, ha mindig a szeretet parancsa irányítja kapcsolatainkat! Mily szép és mily gyönyörűsége, ha tudunk beszélni vágyainkról, ha a mi véleményünk is szerepet kap egy nagy terv megvalósításában! Mily szép

„Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.” (Zsolt 133,1–3)

sajátunkban a gerendát, apróságokon is fönnakadunk, megsértődünk, semmiségeken vitatkozunk.

Ahogy a zarándokok ebben a hangulatban haladnak az izraeli úton, valamelyikük – mondhatni mintegy figyelmeztetésként – elkezd énekelni: „Mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek!” Talán sehol máshol nem nyer ilyen nagy jelentőséget ez a mondat, amelyben erő van, s talán az egymásnak eső szíveket meglágyítja.

Ha a mi együttléteinkre gondolunk, a mi közös „utazásainkra”, hányszor előfordul, hogy nem figyelünk egymásra, a magunk hasznát nézzük, zsörtölődünk minden apróság miatt, felhányjuk egymásnak hibáinkat, s ahelyett, hogy megbeszelnénk a nézeteltéréseket, kerüljük az őszinte szembesítésnek még a lehetőségét is! S a mi utjainkon van-e, aki a békesség hangján közénk szóljon: „Mily szép és mily gyönyörűsége, ha a

és mily gyönyörűsége, ha be tudjuk vallani önmagunknak és egymásnak is hibáinkat, amire az együtt érző lelkület megnyilvánulásai, s nem a megvetés a válasz! Mily szép és mily gyönyörűsége, ha észre tudjuk venni egymás értékeit, lelki kincseit s nem csak hibáit! Mily szép és mily gyönyörűsége, ha a bajban meg tudjuk szorítani egymás kezét, s nem egymásnak esünk! Mily szép és mily gyönyörűsége, ha észre vesszük felebarátunk terhét, kicsiny örömeit, s mellé állunk, amikor kudarcot vall, és vigasztaljuk! „Mily szép és mily gyönyörűsége, amikor gazdag és szegény, tudós és tudatlan, fiatal és idős, boldog és boldogtalan, családos és egyedül élő egyetértésben él, egymáshoz tartoznak!”

A zsolttár két gyönyörű hasonlatot használ az egyetértés szemléltetéséhez: az olajat és a harmatot. Igaz, az első tőlünk idegen, mert mi nem tartjuk szépnek, ha

valakinek a fejére töltik az olajat, és az végigcsorog rajta. De meg tudjuk érteni azt, hogy a keleti embernek mennyire fontos volt az olaj, amit nemcsak a táplálkozásban, hanem a testápolásban és a gyógyításban is használt. Hasonlóan fontos volt a száraz időszakban a harmat, amely táplálta, élette a növényzetet.

Mindkét hasonlatban felülről lefelé haladó mozgásról van szó: az alácsurgó olaj és a leszálló harmat esetében is. Olyan gyönyörű a testvérek közötti egyetértés, mint mikor az olaj lágyan, könnyedén végigcsorog a fejen, szakállon, köpenyen, le az ember lábáig. Hasonlóképpen olyan gyönyörű az egyetértés a zsoltár szerint, mint mikor a Hermón-hegy harmatja leszáll a Sion-hegyére. Érdekes az utolsó

kép, hiszen a Hermón-hegy Izrael északi határhegye. Közel 3000 méter magas hegyvonulat része, ami igen gazdag harmatban, vízben, növényzetben. Ez a hegy kb. 250–300 kilométerre van a Sion-hegyétől. Hogy szállhat hát ez az áldást hozó harmat ilyen távoli helyre?

A két hely szimbólum. Hermón harmatja Isten áldásának jelképe, a Sion Istennek és a népnek a szövetségét kifejező kép. Ahogy Hermón harmatja leszáll a Sionra, úgy az Istennel kapcsolatban lévő nép Istentől kap áldást. Ennek megnyilvánulása az egyetértés is lehet!

De ha ilyen nagy távolság van közöttük, akkor hogy jut el ilyen messzire a harmat? A Hermón-hegynél ered a Jordán folyó három forrása. A Jordán Izrael mezőgazdaságában fontos szerepet játszik:

közvetíti az életet, a vizet a szárazabb területeknek.

Az egyetértés közvetíti az életet, az áldást. Bizony, milyen nagy áldás, ha tudunk egymásra időt szakítani, hogy megismerjük egymás világát. Áldás, ha közös erővel, közös tervekkel, közös vélemények figyelembevételével által tudjuk építeni közösségeinket, amelyben ott-hon érezzük magunkat, érezzük, hogy fontosak vagyunk, hogy ránk is, a mi véleményünkre is számítsanak. Áldás, ha egymás szemébe tudunk nézni, nem szálkát, hanem hitet, emberséget keresve.

Talán így lesz közöttünk egyetértés! Munkáljuk azt, dolgozzunk rajta egymásra figyellel! S majd Isten elhozza az áldásait! (Az írás Futó Zoltán gondolatainak felhasználásával készült.)

Kopjafaállítás Verespatakon

Október 5-én avatták fel a Kolozs-Tordai Unitárius Egyházkör gyülekezeteinek képviselői az összefogás kopjafáját Verespatakon.

A helyi unitárius templomban délután 4 órakor kezdődő istentiszteleten félszáz verespataki, kolozsvári, tordai és aranyosszéki személy vett részt. A szószéki szolgálatot Csécs Márton Lőrinc torockói lelkész végezte, verset mondott Román Eszter és Másody Lilla. Ezt követően került sor a templom kertjében felállított kopjafa avatására, ahol Pálfi Árpád verespataki unitárius lelkész és Dimény József esperes mondtak beszédet. A kopjafán elhelyezett plakett kétnyelvű – magyar és román – felirata hirdeti az emlékhagyományok célját:

E kopjafát a Verespatakért való összefogás jegyében a Kolozs-Tordai Unitárius Egyházkör és egyházközségei állították 2014. október 5-én.

A kopjafa állítása egy hosszabb folyamat részeként jött létre. 2013 adventjében a Kolozs-Tordai Uni-

tárius Egyházkör minden vasárnap délután istentiszteletet szervezett az egyházkör gyülekezetei számára a ciántechnológiás nemesfém-kitermelés elleni tiltakozás jeléül. Az istentiszteleteken mintegy 800 személy vett részt Kolozsvárról és környékéről, az Aranyos mentéről és a Székelyföldről. Majd a *Verespataki Advent* folytatásaként 2014 márciusában emléktábla-avatásra került sor, amikor a helyi unitárius templomban elhelyezett márványablán állítottak emléket az 1849 májusában meggyilkolt 182 abrudbányai és verespataki unitáriusnak.

Az októberi ünnepségen az egyházkör gyülekezeteinek adományából készült kopjafát a templom bejárata melletti – jelképértékű – megüresedett sírhelyen állították fel. Az aranybányászatot megvalósítani szándékozó cég által felvásárolt ingatlanokból elköltözők ugyanis halottaik földi maradványait is új lakhelyükre szállították. A kopjafának helyet adó sírból exhumálták az első Verespatakról elszállított személyt.

(UK)

az élő hit írott tükre

Felhívás előfizetésre

Az Unitárius Közlöny 2015-ben is havi rendszerességgel jelentkezik.

Ára:

- **egész évre előfizetők** számára **24 lej** (2 lej/példány);
- **szabadárúsításban: 2,50 lej/példány** (12 példány ára 30 lej).

Előfizetni a helyi egyházközségek lelkési hivatalában lehet.

Határidő: 2015. január 31.

Előfizetőink között 3 db 100 lej értékű egyházi kiadványcsomagot sorsolunk ki.

**Tartsa szem előtt a vallást!
Fizessen elő
az Unitárius Közlönyre!**

Diákok a síremlékek között

LAKATOS SÁNDOR

• Teológiai hallgatóként Kolozsváron töltött éveim egyik sajátos emléke az a néhány alkalom, amikor diáktársaimmal, kisebb csapatokra oszolva, egyházi előljárók síremlékét takarítottuk meg a gáztól és a szeméttől. Erre a munkára rendszerint halottak napja előtt nem sokkal került sor, mert azt tanultuk, hogy a világitás estéjén úgy szép, ha rendezett sírokon gyűjt-hatunk gyertyát. A diákevek alatt feladatunk volt számon tartani a ránk bízott sírokat, nehogy „véletlenül” eltűnjenek a régi sírkövek, feladatunk volt gondoskodni arról, hogy az emlékkövek állva (meg)maradjanak, és vigyázni, hogy a sírkeretek ne süllyedjenek bele a házsongárdi, sokat tologatott humuszba. Nos, akkor azt hittem csak mi, unitárius teológiai hallgatók vagyunk ilyen feladattal megbízva. Azóta találkoztam más erdélyi, és anyaországi jó példával is. A teológuskorombeli kiképzés jó volt arra, hogy megértsem, ez a fajta közösségi szolgálat egy olyan közösségi szemléletből ered, amit ki kell vinni a lehető legtöbb magyar és unitárius közösségek által lakott településre.

A székelykeresztúri Timafalvi temetőt „Keresztúri Házsongárd”-nak nevezik, mert ide vannak eltemetve az egykori előljárók, akik a város történetében marandót vagy legalábbis említésre méltót alkottak. S minthogy az „átkos”-t megelőző időben a közösségszolgálat gyakorlatát ezen a vidéken is az egyházzal és az iskolával lehetett összekapcsolni, Székelykeresztúr előljárói és mesterei többnyire ugyanazok az egyének voltak, akik a város legrégebbi iskolájának, az Unitárius Gimnáziumnak voltak tanárai, igazgatói vagy éppen az egyházközségnek szorgos papjai.

Alig néhány évvel idősebb lelkész-vallástanár elődöm, hasonló indítatásból kezdte el a diákokat szervezett módon kivinni a városi temetőbe, ahol megkeresték azoknak az elődöknek a sírját, akik egyházunkért és iskolánkért dolgoztak, de mára már nincs helyben lakó leszármazott, aki irtaná a gázt az ellaposodott sírhalmokról. Kommunizmusban szocializálódott, idősebb tanárok, évtizedekig számon tartották ezeket a régi síremlékeket, és, dicséretükre váljon, a maguk lehetőségei szerint tettek is róla, hogy a szabadabb időkben legyen, amit felkeresni és ápolni az utódoknak. Kézzel rajzolt térképet készítettek, és pontosan megjelölték, hogy hol keresendő az a néhány gondozásra szoruló parcella.

Idén is kimentünk a diákokkal a temetőbe. Akik eljöttek, mind önkéntesen jelentkeztek a feladatra. Igaz, hogy egyre nehezebb munkaeszközzel (kapa, ásó, vassgereblye, vesszőseprű stb.) rendelkező diákokat találni, de azt hiszem, a sokat szidott „Facebook-generáció” sem érdektelenebb a többinél, ha értelmes önkéntes munkára hívja őket az ember.

Nehezen hasítja az ásó a földet Sándor János (1841–1909) igazgató sírján, mert sűrű a gaz gyökere, de legalább közben időnk van megdicsérni az iskola első százéves története szerzőjének legendásan szelíd lelkületét. A temető legmagasabb pontján van egy sziget-szerű tisztás a bozót közepén, ahol Koronka József (1790–1863) és Marosi Gergely (1832–1874) igazgató-tanárok sírja egymás mellett fekszik. A két nagy előd sírja mellől szép és egyedi látvány jutalmazza a felkapaszkodót. Nagy Lajos (1881–1974) igazgató-tanár sírját idén ősszel is sok színben pompázó levelek borítják. A néhai rajztanár biztos értékelné ezt a vörösessárgás színekollázst. Továbbmegyünk. A kapa kevésnek bizonyul, ezért bevetjük a láncfűrész, hogy Gyepesi László József (1842–1902) tanár szürke sírkövéhez közel férközhessünk. Kicsit hangosak vagyunk, de ha odaértünk, elámuldozunk azon, hogy száz éve még holt nyelveket is tanítottak az ősi alma materben. Ez egy pillanatra elcsendesíti a munkabrigád. Így haladunk tovább a temetődomb ösvénylabirintusán egyik „stációtól” a másikig, míg a szürkület indulásra nem kényszerít. Az időszüke idén megakadályoz abban, hogy a Haller család pár éve láncfűrészrel napfényre hozott sírhelyét ismét megtakarítsuk, vagy hogy az egy ideje elhanyagolt Lőrinczi Géza (1883–1935) matematika és fizika szakos tanár sírját egyáltalán megtaláljuk, de nyugodt lelkiismerettel indulunk haza, mert tudjuk, hogy az egy kólappal lefedett sír.

A temetőbejáratnál elkészítjük a minden évben szokásos csoportképet, hogy ne csak az „előtte-utána” sírfotók dokumentálják az önkéntességet, hanem közösségi ügyünk kapcsán az együvé tartozásunkban is megerősödhessünk egy bliccelésnyi pillanatra. Hátha éppen ez exponálás pillanatában fogalmazódik meg egyik vagy másik diákban a gondolat, hogy ezt a fajta közösségszolgálatot érdemes lenne a saját falujába, közösségébe magával vinni. Bizakodva térünk nyugovóra.

FOHÁSZ

„Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény.” (1Móz 2,6–7)

Szerető Isten, jó Atyánk!

Novemberi ködfátyolt lehelnek ránk a folyók és a hegyek. Az őszi időben egyre késő Napod gyengülő sugaraival úgy siet felgöngyölíteni ezt az éjszakánként otthonainkra és életünkre boruló hideg fátylat, mint megfáradt, de még fiatalosan lelkesedni tudó Művész küzd az alkotását rejtő lepellel az ünnepi órán.

Istenünk! Az ima csöndjében érezzük, hogy minden nap ünnep, mert gyermekeidként minden nap beavatsz bennünket a Teremtett világodról lehulló avatófátyol örömébe! Amikor imádkozásra csendesül a lelkünk, úgy állunk Melléd, oly áhítattal és révülő lélekkel állunk a Te nagy alkotóműhelyedben, mint segédinas áll a magasztos pillanatokban Mestere mellett.

Csodálunk Téged, aki szinte a semmiből teremtész: párával átítatott termőfölből „mindenféle eledelre jó és szemre kívánatos” gyümölcsfákat sarjasztasz... Egykoron játékos kedvedben benépesítetted, mindenféle állattal és növényvel színesítetted a Földet. Örömmel töltött el az alkotó szózatod által megidézett világ, amelyet életre hívtál... És amikor művedet

már-már tökélyre vitted, amikor szinte minden készen állt, atyai lelkedben hiányérzet támadt, mert a szellem, a lélek magaslatán még mindig egyedül álltál... És egyszer csak megfogalmazódott egy újabb alkotásnak a derengő képe: Veled játszani és együtt szárnyalni, munkálkodni és Hozzád hűségesen ragaszkodni tudó társ után vágódtál! Megálmodtad és megalgottad Önnönmagad képmását, az embert.

Földnek porából életre hívtál, és csak egy leheletnyi különbséget tettél az ember és mindennemű más teremtményed között. Azóta is csak ez a lehelet, ez a bennünk lobogó isteni pára emel minden teremtmény fölé: van, akit uralkodásra, van, akit alázatra, együtt érző szeretetre, világoddal szembeni gyöngédségre. Add Istenünk, hogy ne éljünk vissza Leheleted hatalmával. Add, hogy uralkodásra hajlamos kedvünket tudjuk visszaszelídíteni a halkán és békésen munkálkodó Lelkedhez.

Teremtő Isten, édes Atyánk! A zimankós novemberi időben a hideg idő tükrét állítod elénkbe: A késő őszt elhozza minékünk a leheletünk látását! Az orrunkon és

**SOLYMOSI
ALPÁR**

szánkon kifújtt lélegzet kis felhői üzenik, hogy bennünk a Te menyeyei leheleted munkál! Ennek látása és értése emel fel bennünket Tehozzád. Ennek tagadása vagy az erről való megfélemlítés visszataszít a mulandóságba, végeességbe, és életünk az enyészeté, hiábavalóságé lesz.

A költővel kérünk Téged, jó Atyánk, hogy add felértékelnünk önmagunkban ezt a novemberi fagyos leheletet, a testünket elhagyó dermedt párát. Add, hogy a lelkünkől felszakadó lehelet, mely lassan a felszín felé halad, legyen gyakran szelíden szóló imádság, mely megfesti, megszépíti mindennapjainknak szürkülő egét. Add, hogy az imádságos lelkületünk fénye betöltse életünk minden szegletét, és a szavakba öntött, Irántad érzett szeretetünk és hitünk számúzzön lelkünkől minden hervadást.

Ilyen legyen hát minden novemberi imádság, melyeket zarándokhelyeken vagy szeretteink mellett elmondunk: „...Szavak gyújtotta láng, mely sistereg / Olykor megédes méz, mely lelkünk mélyéből pereg.” (Szabó Gyula: *Vers*)

Amen.

Nagyvilág

• Elfogadja az evolúciót a katolikus egyház

Az ősbobbanás elmélete, miszerint a világegyetem 13,7 milliárd évvel ezelőtt keletkezett, és az a felfogás, amely szerint a földi élet az evolúció révén keresztül alakult ki, nem összeegyeztethetetlen a teremtésről szóló katolikus tanításokkal – nyilatkozta a pápa.

A Vatikánban ülésező, a Szent-szék által fenntartott Pápai Tudományos Akadémia ülésén Ferenc

pápa elmondta, a világ keletkezésére adott tudományos magyarázatok nem zárják ki Istennek a teremtésben játszott szerepét.

„Az ősbobbanás, amelyről manapság úgy tartják, magyarázatot ad a világ teremtésére, nem ellentétes az isteni teremtés elméletével, mivel az evolúció működésének feltétele azoknak a lényeknek a megteremtése, amelyek továbbfejlődnek” – fogalmazott Ferenc pápa.

A katolikus egyház korábban élesen elítélte azokat a tudományos elméleteket, amelyek ellentmondtak a Bibliában szereplő teremtéstörténetnek. A Vatikán egyik legismertebb ítélete Galileo Galilei ellen született, akit azon állításának visszavonására kényszerítettek, mely szerint a Föld kering a Nap körül. A Szent-szék az utóbbi időben arra törekszik, hogy ne a tudomány ellenségeként tekintsenek rá. (Forrás: atv.hu)

Jubiláltak a gyergyószentmiklósi unitáriusok

Az Úr dicsősége betöltötte a templomot

TÓKÉS-BENCZE ZSUZSANNA

• Ezékiel próféta templomról való látomása jut eszembe, amikor a Gyergyószentmiklósi Unitárius Egyházközség jubileumi ünnepségéről igyekszem írni.

Ezékiel próféta a babiloni fogság idején hivatott el arra, hogy több mint 22 éven keresztül profétáljon. Üzenete egyrészt a fogságban élőknek szólt, másrészt azoknak, akik a leigázott országban maradtak: eljön a dicső kor, amikor jóra fordítja az Úr Jákób sorsát, és irgalmas lesz Izrael egész házához. Ezékiel könyvének utolsó öt fejezete arról tudósít, hogy a prófétának látomásban megjelenik a felépülő nagytemplom, melyet betölt Isten dicsősége. A zsidó felfogás szerint a templom üres tér marad mindaddig, amíg Isten jelenléte föl nem szenteli azt. Csak azután válhat az Ő házává, ahol Ő lakozik.

A gyergyószentmiklósi unitárius közösség tagjai a nagy katolikus tengerben nehezen tudtak önállóságra szert tenni. Évekig a református templomban tartották istentiszteleteiket, a csíkszeredai egyházközség lányegyházközségeként. Tíz éve elérkezett az idő, amikor Isten segítségével és amerikai testvércapcsolati összefogással imaházra és lelkészi lakásra átalakított épületet vásárolhattak. „Isten dicsősége betöltötte a templomot.” Így lett az Ő háza, s a gyergyószentmiklósi unitáriusoknak az a hely, ahol Neki hála adhatunk, Hozzá imádkozhatunk, az Ő békessége által megnyugodhatunk, és új erőt nyerhetünk.

2014. október 5-én harangláb-avatóval egybekötött jubileumi ünnepségen adtunk hálát a jó Istennek a megtartásáért, azért, hogy kicsiny gyülekezetünket építette, gazdagította, megtartotta; hogy álmodhatunk és érezhetjük, álmodunk valóra válik. Az Isten segítségével bízó hit, a közösen elvégzett gyülekezeti munka, a közösen átélt öröm és siker ünnepe volt. Áldott lehetőség arra, hogy visszanezzünk az eddig megtett útra, és Isten segítségét kérhettük az elkövetkezőkre.

Az ünnepség valóban a közös öröm kifejezője volt, amelyen az egyházi és világi méltóságok mellett részt vettek a város más felekezeti lelkészei is. Az ünnepi szolgálatot is közösen végeztük: Nt. Simó Sándor esperes mondott imát, Ft. Bálint Benczédi Ferenc püspök végezte a szószéki szolgálatot. A közösség tagjait az úrasztala mellé hívta a hála és a felebaráti szeretet. Az úrvacsorára előkészítő beszédet jelen sorok írója mondta. Az úrvacsorai jegyek kiosztásában a püspök és esperes mellett az egyházközség korábbi lelkészei, Lőrinczi Botond-László, Solymosi Alpár és Pál János is segédkeztek.

Az istentisztelet és úrvacsoravétel után köszöntő- és ünnepi beszédek sora következett: Bálint Benczédi Ferenc püspök az örömről beszélt, mely annál nagyobb, minél több emberrel tudjuk megosztani. Simó Sándor esperes a hit fontosságát hangsúlyozta, amely táplálta a gyülekezet tagjait, s így megvalósíthatták céljaikat. Az egyházközség részéről Sándor Lehel gondnok köszöntötte az egybegyűlteket. Mezei János polgármester elismerően beszélt a gyergyószentmiklósi unitáriusokról, akiknek összefogása jó példája annak, miként lehet kicsiből nagyot építeni. Majd az egyházközség korábbi lelkészei osztottak meg emlékeket, emlékeket a hallgatósággal.

Az ünnepi kulturális műsor részeként Balázs Helga, az egyházközség konfirmandus növendéke népdalt énekelt, Bartha Boróka színművésznő Reményik

Úrvacsorára készülve

Sándor *Kegyelem* című versét mondta el, majd a Gyergyószentmiklós Ipartestület Férfikara előadta Erkel Ferenc *Fohászát*. Ezután a gyülekezet kivonult a haranglábhoz, ahol a férfikórus ismeretlen szerző *Est harang* című énekét énekelte, ami jól illett a haranglábavatáshoz. A püspök áldáskérő szavai után az egyházközség gondnoka kongatta meg először a harangot, ami ezután imádkozni fogja hívni a gyergyószentmiklósi unitáriusokat: „Giling-galang, szól a harang, az embert hívja imádkozásra, az Istennel való találkozásra.” Az ünnepség után a szeretet és hála asztalának voltunk mindannyian a vendégei.

„Az Úr dicsősége betöltötte a templomot”, s érezük: várja templomába a megfáradt lelkeket, hogy erőt adhasson, hogy szeretetével magához ölelhesen, hogy közelségében megpihenhessünk.

Citerával, tánccal...

FEKETE LEVENTE

• Kellemes, tanulságos, áldott élményként marad meg huszonhatunk emlékezetében az a nyugat-európai körút, amit 2014 szeptemberében két héten át tettünk meg Németországban és Hollandiában.

A Nagyajtai Unitárius Egyházközség Észak-Hollandiában levő Ameland szigeti testvérgyülekezetének a meghívására, valamint a Nagyajtáról származó Németországban, Bielefeldbe letelepedett Zelenka, született Oláh Brigittának a szervezésében sikerült bebarangolni gyönyörű városokat és tájakat, és természetesen citerakoncertet tartani, illetve magyar és holland táncokat bemutatni német és holland barátaink templomaiban.

Keréken nyugatra

A Kolumbán autóbuszvállalat biztosította a kényelmes utazást a közel 5000 km-en, ami tapasztalt sofőrjeink részéről is kemény munkának bizonyult. Még az országban, az első éjszaka folyamán, Nagyszeben előtt egy tekintélyes méretű mackó ugrott száguldó autóbuszunk elé, ami bizony nem kis mértékben vette igénybe a lélekjelenlétet és a tapasztalatot, de hála Istennek komolyabb komplikáció nélkül sikerült félrehúzni, hogy aztán több óra késéssel, cserebusszal tovább gurulhassunk. Első megállónk Magyarországon, az őrségi Csákánydoroszlón volt, ahol Kozó József iskolaigazgató barátunk szervezésében találtunk kellemes otthonra, pihentető szállásra barátainknál. Azután Ausztrián át, a csodálatos alagutakon és viaduktokon keresztül érkeztünk a németországi Bielefeldbe, ahol már várt Brigitta, férjével, Károllyal és lányukkal, Gabriellával, hogy ízletes vacsorával kínáljanak meg a hosszú út után a Szent Máté evangélikus templom fogadótermében. A lelkész örömét fejezte ki, hogy 19 év után ismét fogadhat a gyülekezet képviselőt Nagyajtáról. A gyülekezeti szállóban, ami egy erre a célra átalakított malom épületében van, két éjszakát töltöttünk, hogy a Brigittáék idegenvezetésével megcsodálhassuk ezt a gyönyörű, 1214-ben alapított Hanza-várost, amely csodás templomaival, polgári házaival, és a szépen felújított várral igen figyelemre méltó látványosságot kínál. A hétagú Áfonya citeraegyüttes este hét órától mutatta be a műsorát a gyülekezet telt templomában, amit vastapossal köszöntek meg. Büszkén hajtották meg magukat ifjaink, valamint Fekete Judit, az Áfonya alapítója, aki a felvezető és összekötő szöveget is konferálta, Benkő Klára, a táncok oktatója és alulírott, ki a holland tánczenét szolgáltatatta.

Tulipánok országában

Másnap hajnalban Hollandia felé vettük utunkat. Rob Workel lelkész vezetésével örömmel fogadtak barátaink az észak-hollandiai kikötőben, hogy a szolgálatos komppal Ameland szigetére ússzunk a délutáni verőfényben. Másnap Frizföldön, a csodálatos Groningenben, egyesek szerint a legszebb holland városban, majd Draftenben, aztán Feenwaldenben mutatták be gyönyörű műsorukat ékszerdobozhoz hasonló, pedáns és kellemesen berendezett mennonita templomokban, székely és holland ruhában ifjaink. Beszélgetések, finom vacsorák követték a fellépéseket, majd elszállásolás kedves vendéglátó házigazdáink otthonaiban. A záró fellépésre vasárnap, Amelandon került sor, megható, közös istentisztelet és úrvacsoraosztás után, mely alkalommal átadtuk ajándékunkat a gyülekezet részére.

Az esték pompásan, vidáman teltek, ízletes vacsora, tánc, vidám játék és ének kíséretében. A meghívottak között volt Daniel Metz is, Hollandia egyik leghíresebb harmonikakirálya. Nappal a szigeten kényelmes, kölcsönbiciklikkel karikáztunk az érdekes tengerparti dűnék között, meglátogatva Ness és Balum sajátos hangulatú kisvárosokat is, de alkalmunk nyílt meg nézni a nem messze levő fókák szigetét, a világítótornyot, a sziget életét és kialakulását bemutató háromdimenziós film- és kiállítótermet, múzeumokat. És bármennyire is északi a tenger, a csapat tagjainak többsége bizony élvezettel fürdött meg a közel 20 fokban, kihasználva még a nyár utolsó sugarait. Fontos volt számunkra, hogy meglátogathattuk az amelandi iskolát, amelynek valóban korszerű, érintőképernyős táblái és üvegfalai, sajátos iskolai rendsze-

Amelandi viseletben, koncert előtt

re az oktatás új irányára vonatkozó, sok érdekes kérdést vetettek fel bennünk. Örömmel vettük át az iskola, a családok és citerás ifjaink részére szánt laptop-adománycsomagot. Kíváncsian tekintettük meg az öregek otthonát is, és az ennek keretén belül működő sajátos, öregek napközi programját abban a reményben, hogy itthon, Nagyajtán is a lehetőségektől függően megszervezzük még mozgóképes öregeink számára, lehetőséget nyújtva így a hetenkénti találkozóra, egy kis közösségi program és szendvics, tea és kávé felkínálásával.

Amelandi barátaink a Nagyajtán működő és általuk is támogatott Diakónia Keresztény Alapítvány számára hasznos csomaggal ajándékoztak meg. Egyházközségünk számára egy vadonatúj – hangfalból, mikrofonokból és erősítő rendszerből álló – hangosító

Koncert a mi viseletünkben

felszereléssel, amit csodálattal és nagy hálálkodással vettünk át.

Örömmel gondolunk vissza erre a csodálatos két hétre. Kérünk Istentől áldást kedves barátaink életére, és mihamarabb várjuk őket nagy-nagy szeretettel Nagyajtára.

Évadnyitó Isten völgyében

Október 19-én du. 5 órakor mintegy 120 személlyel indult az *Együtt Isten völgyében* közösségi alkalommal egybekötött istentisztelet- és előadás-sorozat új évada. A mészközi templomban szervezett találkozón Kolozsról, Tordáról, Bágyonból, Kercesdből, Aranyosrákosról, Várfalváról, Kövendről, Sinfalváról, Alsó-felsőszentmihályról érkezett vendégek vettek részt a helyi gyülekezet tagjai mellett.

Az istentiszteleten Székely Miklós kövendi lelkész mondott imát arra kérve a szeretet Istenét, hogy az összekulcsolt kezek melegében, a baráti kézfogásban, a testvéri összeborulásban érezhessük meg az összetartozást, s a hozzánk intézett szó lelkünk szántóföldjében meghozza a harminc-, hatvan- avagy százszoros termést.

Vass Károly, az aranyosrákosi gyülekezet új lelkésze prédikációjában (textus: Jn 13,34) az életünket átszövő, Istennel és emberekkel kötött szövetségeink fontosságáról beszélt. Azon szövetségek megélésére biztatott, amelyek őszinteségen, emberségen, igazságon alapulnak, s melyek lényege, hogy nyugalmat és biztonságot hoznak a világba, virágot bontanak az embertársak életében. A szövetség bármely formáját is éljük meg, arra vagyunk hivatva, hogy közösségeinket erősítsük, akár kétkezi munkával, akár tanítással, akár a jókedv, hit és erő sugárzásával, építő gondolatok megfogalmazásával, akár a közösségeinket jó úton vezetni akarók támogatásával.

A szövetség Istenre mutató, vertikális dimenziója mindörökké emlékeztessen: arra vagyunk hivatottak, hogy életünket egy magasabb cél érdekében éljük. Az emberekre irányuló, horizontális dimenzió pedig arra: értékeink csak a helyes emberközi kapcsolatokban virágozhatnak. Isten völgyében így érdemes élni – fogalmazott a szolgálatot végző lelkész.

Fekete Béla bágyoni lelkész köszöntője után a Balázs Ferenc Népfőiskola meghívott előadója, Lakatos Sándor *Család-történet* című előadására került sor. A székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnázium lelkész-vallásánára saját családfája ismertetésén keresztül nemcsak az eredetkeresés hogyanját mutatta be (hol, hogyan keressünk, mire figyeljünk), hanem ízelítőt nyújtott abból is, hogy egy-egy nyers adat, szám, anyakönyvi bejegyzés nyomán miként elevenedik meg egy élet története; egy régi, kopott családi fénykép mennyi mindent árul el a családtagok egymáshoz való viszonyáról, társadalmi státusáról; régmúlt idők emberi történetei hogyan hatnak a mában is a leszármazottak életén keresztül. A lebilincselő előadás mindenképpen új megvilágításba helyezte a külső szemlélődő számára száraznak, netán unalmasnak tűnő családfakutatást, s bizonyára a hallgatóság tagjai közül többen indíttatást nyertek saját gyökereik felkutatására.

Az előadás végezetével a résztvevőket szeretetvendégségre hívtuk a Balázs Ferenc Szeretotthonba, ahol a mészközi asszonyok által készített sütemények és tea fogyasztása közben alkalom nyílt a kötetlen beszélgetésre is.

Az Együtt Isten völgyében rendezvénysorozat 2013-ban indult. A találkozó célja vallási, kulturális és közösségi élmény nyújtása az Aranyos vidéki unitárius gyülekezetek tagjai számára. 2013–2014 között Mészkon, Bágyonban, Alsó-felsőszentmihályon, Sinfalván, Kövenden, Tordán és Aranyosrákoson adódott alkalom a találkozó megszervezésére.

A 2014. október 19-én Mészkon megszervezett együttlét a rendezvény új évadját indította útjára. Örömeinkre szolgál, hogy ilyen szépszámú érdeklődővel és erőteljes lendülettel nyithattuk a találkozások újabb sorozatát.

BÁLINT RÓBERT ZOLTÁN

HITFORRÁS

Kényszerpályán

SZÉKELY KINGA RÉKA

A gyermekkori nyarakat imádtam, mégis volt idő, mikor rettegtem azoktól. Rettegtem, amikor egyszerre túl sokan hívtak játszani a nagy diófa alá, ahol annyi csihány volt, mint csillag az égen. Sejtettem, hogy kegyetlen játék lesz, de mégis elhittem magammal, hogy jóság és szeretet vesz körül, s csak akkor ébredtem fel, amikor valaki hátulról úgy meglökött, hogy hassal estem bele a csihányosba. Kaján nevetéstől zengett a diófa alja, a bőrömön ezer hólyag keletkezett, és keservesen sírva másztam fel a diófára fájaldalmamban és szégyenemben. Akkor még nem ismertem azt a kifejezést, hogy kényszerpálya, és a kényszerleszállás igazi mélységét is csak Szilágyi Domokos hátborzongató verse által ismertem meg. Csitri leányka koromban sem tudtam, hogy mi az a kényszerpálya, de néhányszor megtapasztaltam annak kegyetlenségét. Leánytársaimmal mustrálgattuk a fiúkat, mindenkinek volt egy kedvence, akinek kezdőbetűit titokban az iskola falára felfirkantotta. Egyszer azt mondják nekem, hogy az én kedvencem beszélni szeretne velem, menjek egy megadott helyre, és várjak. Éreztem megint, hogy ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, mégis elmentem, hogy aztán a társaim kaján kacagását és csipős megjegyzéseit hallgassam.

Az emberi kegyetlenség már gyermekkorban elkezdődik. Nem tudom, hogy mire jó, de van. Talán az irigység, s a belőle fakadó gyűlölet teszi, hogy kegyetlenné válnunk. Kényszerpályára állítjuk azokat, akik engedetleneknek bizonyulnak. És ha irigy magunk mellé sok más irigy összegyűl, és van közös ellenség, akkor pillanatok alatt megszabjuk a gyengébb kényszerpályáját. Abból kilépni csak önfeláldozás útján lehet.

Én gyűlölöm kimondani azt, bármilyen helyzetben, hogy csak egy út van, hogy nincs más lehetőség, hogy a kapuk be vannak zárva, hogy nincs kiút. De be kell lássam – és minden novemberben ezt teszem –, hogy igenis van kényszerpálya. Dávid Ferenc is kényszerpályán fejezte be az életét. Nem tudott mást tenni, mint amit tett. Ha másként cselekedett volna, akkor már nem lett volna önmaga.

Az embernek a legnehezebb önmagát megcáfolnia, önnön meggyőződését megváltoztatnia. De ha már megteszi, ha már eljut egy új igazságra, attól szinte lehetetlen megválnia. Elképzelem azt a lelki tusát, amin Dávid Ferenc keresztül ment. Katolikusnak keresztelték és nevelték, hitt a Szentháromságban, sőt hirdette annak igazságát. Idővel azonban rá kellett jönnie, hogy a dogmák, melyeket szent meggyőződéssel hirdet, nem találhatók a Szentírásban, sőt azoknak a szenteknek a hosszú sora sem található meg, akikhez ő fohászzkodott. Mekkora önuralom és bátorság kellett ahhoz, hogy ezt a nagy változást átélje. Szembe kellett mennie saját egyháza tanításával, és nem utolsósorban felettesei haragjával. A jó Isten megsegítette, hisz oly módon tudott a reformáció útjára lépni, hogy a kezdetekben nem kellett félnie sem a máglyahalált, sem a gályarabságot. Leegyszerűsítve azt mondhatjuk, hogy a fejedelem, János Zsigmond is ugyanazt hitte, mint Dávid Ferenc, ugyanolyan meggyőződéssel hirdette a vallásszabadságot, mint Dávid Ferenc, ugyanúgy megcáfolta a dogmákat, mint Dávid Ferenc, ugyanúgy szerette a gondolat szabadságot, mint Dávid Ferenc.

A fejedelem halála után azonban Dávid Ferenc kényszerpályára került. Nem volt számára kiút. Helelyesebben tett volna, ha saját meg-

győződését feladta volna. De hogy tudná bárki is elpazarolni azt a kincset, aminek a megtalálásához egy egész élet kellett? Dávid Ferenc megmaradt meggyőződése, hite mellett. Arra tanította híveit, hogy a názáreti Jézust ne imádják, hanem kövessék. Ismerjék meg az evangéliumokban szereplő Jézust, az Emberfiát, ismerjék meg tanításait, és azok szerint próbáljanak meg élni. Azonban ez a tanítás abban az időben már beillett hitújításnak, s mivelhogy a hitújítás törvény által tiltva volt, Dávid Ferenc ellen feljelentést tettek. Tudomásunk szerint addigi harcostársa, reformátortársa, az itáliai származású orvos, Giorgio Biadrata volt a feljelentő. Dávid Ferenc a dévai várbörtönben fejezte be életét. Amikor a dévai zarándoklat által meghirdetett rajzpályázat témája *Dávid Ferenc a börtönben* volt, az egyik gyermekem egy nagy sziklavárat rajzolt, rajta egy alakkal. Kérem, mi akar ez lenni, Dávid Ferenc megszökik a börtönből? Gyermekem fitymálóan néz rám, és így szól: Nem, anya! Nem szökik meg, de a szelleme átszáll a várfalon.

Hát igen. A kényszerpályák egyetlen vigasza, hogy a szellem átszáll a várfalon, a lélek tovább él, s csak az múlik el, ami mulandó. A nagy kérdés csak az, hogy mit tudunk válaszolni a kényszerpályát megalkotóknak, ha ők is arra panaszkodnak, hogy ők is kényszerpályán voltak, s azért cselekedtek így? Mit válaszolunk Biadratának, aki azzal védekezik, hogy muszáj volt a feljelentést megtennie? Mit válaszolunk Báthory fejedelemnek, ha ő is azzal védekezik, hogy a hitújításra vonatkozó törvényt muszáj volt meghoznia?

A kényszerpályák kegyetlenek, függetlenül attól, hogy nekünk kell-e rajta járni, vagy épp mi alkottuk meg másoknak.

Lelkészbeiktató Magyarorsáron

A Küküllő körüli esperes autója sokszor indult Magyarorsárra felé a múlt év elején. Különös gondot okozott, hogy egyházközségünk lelkész nélkül maradt. Az utóbbi pár év vihart kavart az egyházközségi életben. Szentgyörgyi Sándor esperes vállalta a szolgálat végzését, amíg megoldódnak a gondok. Az egyházközség közgyűlése úgy határozott, hogy pályázatot hirdet a lelkészi állás betöltésére. Végül Jenei László Csaba volt pipe-szásznádasi lelkészt választotta meg a gyülekezet, aki múlt év december 1-jétől foglalta el a lelkészi állást, és gyakorolta hivatását. Beiktatása időpontját 2014. október 5-re tűzte ki az egyházközség.

A falu lakossága örömmel készült erre a napra, hisz az eltelt tíz hónap alatt tenni akaró, szeretetet sugárzó, felkészült lelkészt ismertünk meg. Az egyházközség vezetősége és a nőszövetség közös megbeszélésével elindult a készülődés. A nőszövetség felvállalta a közébed elkészítését és a hozzávalók adományozását.

A vendégvárás izgalmi jellemezték október első napjait. Október 5-én délután 14 órakor megszólaltak a templomba hívó harangok. A tágas magyarorszári templom megtelt a meghívott vendégekkel és a tiszteletüket tevő helyi gyülekezeti tagokkal. A derekas

ének után Szentgyörgyi Sándor esperes ismertette a nap jelentőségét, és felkérte Veress Ferenc László közügyigazgatót a püspöki kinevezés felolvasására. Ezt követően Jenei László Csaba lelkész megtartotta beköszöntő beszédét, majd Nagy László főjegyző beiktató beszéde hangzott el, mely a helytállás fontosságát hangsúlyozta. A lelkész ünnepélyes beiktatása után Bálint Benczédi Ferenc püspök üdvözlését Szentgyörgyi Sándor olvasta fel. A köszöntések rendjén az egyházközség gondnoka, a nőszövetség és az ifjúsági egyesület egy-egy tagja üdvözölte a lelkészt. Az egyházkör és a lelkészszövetség nevében Fülöp Dezső Alpár, az évfolyamtársak nevében Fazakas Lajos Levente mondott beszédet. Ezt követték a polgármester, az ortodox pap, a református lelképásztor, az iskolaigazgató és Fazakas Endre nyugalmazott lelkész részéről elhangzott üdvözlések.

Az ünnepségen fellépett a nőszövetség kórusa, az ifjúsági egyesület vallásos ifjúsági dalokat adott elő. Istentisztelet után a kultúrházba vonultak a résztvevők, ahol felszolgálták az estebédet.

A fiatal lelkész és családja életére Isten áldását kérjük. Kívánjuk, hogy találja meg a faluban otthonát, hivatása értelmét, s jó pásztorként vigyázzon a nyájra.

UDVARI MARGIT

OLVASSUK • HALLGASSUK

Bölöni Farkas Sándor: Utazás Észak-Amerikában

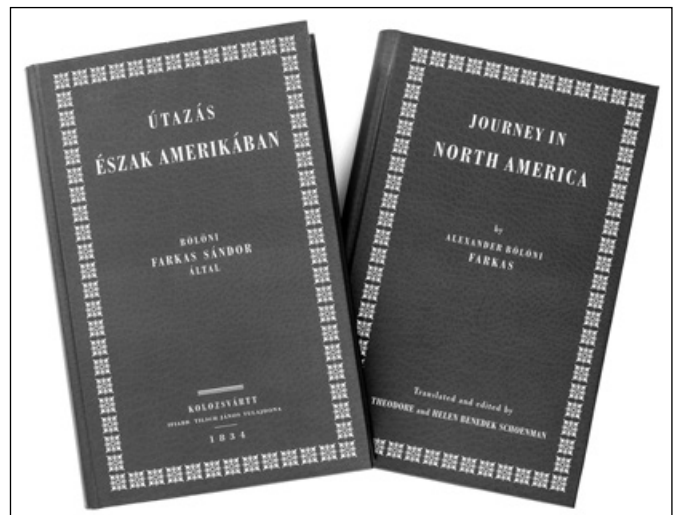
2014 őszén szép ajándékkal lepte meg John Gibbons amerikai unitárius-univerzalista lelkész az erdélyi unitárius közösséget. A Massachusetts állambeli bedfordi gyülekezet Erdély-rajongó lelkésze saját költségén megjelentette Bölöni Farkas Sándor *Utazás Észak-Amerikában* című kötetét magyar és angol nyelven.

A reformeszméknek hódoló Bölöni 1831-ben tesz utazást Észak-Amerikába gróf Béli Ferenc kíséretében. A nyolcvan nap tapasztalatait magában foglaló útinaplójában elsősorban a gazdasági élet jelenségeivel és a társadalmi intézményekkel foglalkozik. Az amerikai demokráciáról szóló pillanatfelvétel a francia forradalom eszméinek kiteljesedéseként ábrázolja az újvilágot, erősen bírálva a hazai, elmaradott viszonyokat. Lelkesen ír az amerikai demokráciáról, a sajtó- és vallásszabadságról, a nyelvi és nemzeti sokféleségről, az egyenjogúságról és a hatalmi ágak szétválasztásáról. Az új eszméknek hangot adó, az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat magyar nyelvű fordítását is tartalmazó kötet a reformkor legnagyobb könyvsikere. Első kiadása 1834-ben jelenik meg Kolozsváron. Népszerűségét jelzi, hogy következő évben újabb kiadást ér meg. A cenzúra azonban lecsap a polgári libe-

rális eszméket megfogalmazó könyvre. Újabb magyar nyelvű kiadására csak 100 év múlva kerülhet sor.

A John Gibbons által újonnan kiadott magyar nyelvű kötet az 1834-ben megjelent első kiadás változatlan utánnyomása, az angol változat pedig az Amerikai Filozófiai Társaság által 1977-ben megjelentetett angol nyelvű fordítás szövegét tartalmazza. A Bölöni emléke előtt tisztelgő amerikai lelkész az ízléses kötetben kiadott könyvekből egy-egy példányt adományozott minden erdélyi unitárius egyházközségnek.

BÁLINT RÓBERT ZOLTÁN

Alsófelsőszentmihályiak Amerikában

SERESTÉLY IBOLYA

• „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne” – írta Tamási Áron. Tovább szöve a gondolatot, talán azért is vagyunk a világon, hogy bárhol is legyünk, jól érezzük magunkat benne. Ilyen gondolatokkal indultunk útnak szeptember 3-án az „Újvilág” felé. A lexingtoni unitárius-univerzalista Follen Church 16 évnyi testvérkapcsolat után lehetővé tette a szentmihályi egyházközség tíz vezetőségi tagjának, hogy Lexingtonba látogathasson. Az erdélyiek vendégszeretetét szerették volna viszonzni, ugyanakkor számos nevezetes helyet készültek megmutatni, s nem utolsósorban a testvérkapcsolatot tovább ápolni. Hatalmas munkára vállalkoztak, hiszen nem volt könnyű a 13 napos utazást megszervezni, a repülőjegytől a szállásbiztosításig, az étkezéstől a programtervezésig. S még nem említettem az időjárás függvényében betáplált változatokat, amelyeket csodálkozva olvagattunk a programajánlóikon.

New Yorkban csodálatos látvány fogadott, a kivilágított világvárost méltán nevezhetjük a világ közepének. Mint másnap kiderült, a fénynek árnyéka is van, s mint mindenhol a világon, dolgozni kell a megélhetésért, talán itt még fokozottabb a ritmus, hiszen az elvárások nagyok, bizonyítani kell... Gyönyörű helyeken jártunk, néhányat említenék: a Szabadság-szobor, ahova hajóval vittek bennünket; az Ikertornyok helyén megépített két vízesés-emlékhely az elhunyt áldozatok tiszteletére; a Saint Paul-templom, ahol a sebesülteket ápolták, s amely talán az isteni oltalomnak köszönhetően élte túl teljes épségben a szeptember 11-i eseményeket; a Rockefeller Center 60. emeletéről nyíló kilátás, ahonnan káprázatos képeket készíthettünk a nevezetesebb épületekről. Katonai tempóban sétáltunk a Madison Avenue-n, a híres Fifth Avenue-n és a Central Park jobb sarkát átszelve, csomagjainkkal felpakolva, távolsági buszra ülve elhagytuk a világvárost. A buszon a *New York, New York* ismerős dallama nosztalgiába ringatta kis csoportunkat, de az alaszkaik levegőhöz hasonló légkondicionálás visszarázott a valóságba. Ötórás utazás után megérkeztünk Bostonba, a kultúra városába, ahol házigazdáink nagy szeretettel vártak, valósággal csomagostól felnyaláboltak és a lexingtoni templomi üdvözlő vacsora után mindenkit hazaszállítottak.

Amit ezentúl tíz napon keresztül megéltünk, azt egyszerűen egy hatalmas dobogó szívvel ábrázolhatnám. Mivel minden tevékenység a legnagyobb szeretettel volt átítatva, a gondoskodás, a figyelmesség, a türelem legmagasabb fokát tapasztaltuk meg vendéglátóink körében. Házigazdáink minden reggel a Follen-templomhoz szállítottak, innen indultunk metróval Bostonba, számos nevezetes templomot,

múzeumot látogattunk meg. Így jártuk be Boston központját, voltunk az Arlington Street-i templomban, a King's Chapelben, az Unitárius Univerzalista Szövetség központjában, fürödtünk a Walden Pomban és az Atlanti-óceán 16 fokos vizében, meglátogattuk a Harvard Egyetemet, a concordi múzeumot és Louisa May Alcott író házát, előadásokat hallgattunk történelemről, helyi nevezetességekről. Esténként kimaradhatatlan volt a közös vacsora, a zongora kíséretében való éneklés, a meghitt beszélgetések a hétköznapi gondokról, a segítségnyújtás lehetőségeiről, a kapcsolatok ápolásáról. Felejthetetlen élmények kötnek a két vasárnapi istentisztelethez, ahol Dimény József tiszteletes magyarul prédikált, Claire lexingtoni lelkész nő angolul fejtette ki a két egyházközség közötti testvérkapcsolathoz fűződő gondolatait, s ahol csoportkép készült a nem kevesebb, mint 200 résztvevő-

ről. Kellemes és vidám emlékek kötnek az ízletes, de számunkra néha furcsa és szokatlan amerikai konyha nevezetességeihez, ugyanakkor a könnyekig meghatározó beszélgetések örökre megmaradnak bennünk.

Köszönettel tartozunk a lexingtoni Follen gyülekezet tagjainak, akik lehetővé tették számunkra ezt az emlékezetes utazást, megerősítve hitünket abban, hogy szeretetben élni és szeretettel cselekedni emberi kötelességünk. A lélektől lélekig vezető út csak a szeretet révén járható. Hiszem, hogy felejthetetlen volt ez az alkalom e kis szentmihályi csapat számára is, bizonyíték erre a hazafelé vezető úton a sok beszélgetés, tervezgetés egyházközségi életünk jobbá, szebbé tételéről, egymás iránti odafigyelésről.

Szeretettel várjuk jövőben barátainkat, s reméljük, hogy mi is megerősítjük azt az igazságot, miszerint minél több szeretetet, jószágot adunk egymásnak, annál több marad belőle.

A név intő jel

Az evangéliumi leírás szerint Jézus a keresztfáról édesanyjához és szeretett tanítványához szólt. Az édesanyjának azt mondta: „Asszony, íme, a te fiad!“. A tanítványnak pedig azt mondta: „Íme, a te anyád!“ (Jn 19,25–27) Bizonyára azért bízta ezt a két embert egymásra, mert nagyon szerette őket, és mert meg volt győződve arról, hogy a felszólítást komolyan veszik, vigyázni fognak egymásra. A tanítványt pedig minden bizonnyal Jánosnak hívták.

Ambrus János és Mihály János, az ürmösi unitárius egyházközség egykori gondnokai alig néhány nap különbséggel adták vissza lelküket a Teremtőnek. Egy más kor, más világ gyermekei voltak. A miénknél sokkal szűkösebb anyagi lehetőségek korában nőttek fel, de talán éppen ezért tudták jobban megbecsülni egymást az emberek. Talán ezért tudtak egymás mellé állni az élet nagy csapásaiban, az árvaságban, a gyászban, az éhezésben vagy a nagy próbatételek idején, amikor családalapításba, otthon építésébe kezdtek az ifjak. És talán a szűkösebb anyagi lehetőség miatt volt nagyobb a lelki gazdagság, s tartották szívügyüknek az emberek a templomot, a vallást, az egyházat. Talán azért voltak képesek arra, hogy a munkahely és a mezei munka kettős terhe mellett időt szakítsanak az egyház szolgálatára. Volt idejük, volt erejük, volt kedvük a közért is tenni.

Mindketten igyekeztek az örhelyen megállni, a rájuk bízottakat megőrizni, gyarapítani. Családapák voltak, akik, mint a tanítvány, hallották és megélték az elhívást, hogy vigyázzanak az övéikre. De hallották azt a hangot is, amely a nagyobb közösség, a nagyobb család, az egyház szolgálatára és vigyázására

hívta el. Kezük munkájával, az ezermesterek ügyességével, értelmükkel és lelkiismeretükkel örködték a családi hajlékok fölött, és örködték a templom fölött is, mert azt is sajátjuknak, otthonuknak tekintették.

Lelkészként csak akkor ismertem meg őket, amikor már az egyházi élet mindennapi lüktetésétől távol kerültek. De akár a templomban, akár az utcán, akár a családi otthonban vagy a kórházban levő betegágyon találkoztunk, az egyszerű, hétköznapi társalgás mellett mindig éreztem szavaikból az egyházi közösségért való aggodalmat, féltést.

Ambrus Jánost az őszi hála hangulatában kísértük utolsó útjára, s számba vettük a gyümölcsöket, melyeket emberi életének fája termelt: a kézzel foghatóakat, a faragott kaput, templomi csillárt vagy kopjafát, és a lélekbe faragottakat a gyermekeiben és mindannyiunkban.

Mihály János földi pályáját úgy foglaltuk össze, hogy a harcot megharcolta, a futást elvégezte, a hitet megtartotta. Mindezt öntudattal tette, a harcot nem önmagáért vívta, értünk is futott, és nemcsak megtartotta, hanem övéivel meg is tartatta a hitet. Nemcsak házaknak tetőzetét készítve, javítva élt föld és ég között, de a mindennapi életét is úgy rendezte be, hogy a földi utak és találkozások mellett mindig legyen idő odafigyelni a magaslatokra, Istenre is.

Nomen est omen – a név intő jel. János, íme, itt vannak, amik rád vannak bízva! Ők hallották, és megőrizték a kincseket. Halljuk-e mi is most, hogy minden nap szól hozzánk a két János? Értsük meg, hogy miket bíznak ránk, gyermekekre és unokákra, közösségi, egyházi vezetőkre, és igyekezzünk mi is méltóan bizonyulni a feladat nemességéhez.

SZABÓ ELŐD

Tisztelet az időseknek...

„Szeretni és szeretve lenne olyan, mintha kétfelől sütné ránk a nap.” (David Viscott)

Októberi ünnepre készültünk szorgalmasan a sepsiszentkirályi asszonyokkal. Akkor elevenítettük fel, hogy az első idősek vasárnapját 2000-ben szerveztük meg egyházunkban. Aztán, fokozatosan a többi egyházközség is kedvet kapott, és most már ritka az az egyházközség, ahol valamilyen formában ne köszönték az időseket októberben.

Sepsiszentkirályban már hetedik éve, hogy nem feledkezünk el, legalább e napon, az idősek megünnepléséről. Október első vasárnapján Sepsiszentkirályban, a második vasárnap pedig Botfaluban igyekszünk örömet szerezni a 70 évet betöltött egyháztagoknak. Mivel mindkét gyülekezet kislélekszámú, a faluban élő más felekezetek híveit is meghívjuk az ünnepségre. Az ünnepeltek névre szóló meghí-

vókkal szólítjuk meg. Az idei ünnepeltek közül 33-an, illetve 27-en szánták rá magukat, hogy találkozzanak a régi iskolatársakkal, falustársakkal. Öröm volt látni, hogy megmozdul a falu apraja-nagyja az idősek mellett. A gyerekek is lelkesen készültek műsorral. Jó érzés volt látni unoka és nagyszülő találkozását.

Szentkirályban ez alkalommal került sor az ökumenikus nőszövetségi zászló felszentelésére. Az ünnepély kiemelkedő pillanata volt, amikor a halványzöld selyemzászló az unitárius ifjúsági induló kíséretében a terembe került, hogy a lelkészek felszentelhesék. Az emléklappal, egy szál virággal és édesség-csomaggal csaltunk apró örömet a hosszú életutat megjárt személyek arcára.

Az ünnepélyek szeretetvendégséggel zárultak. Mindkét gyülekezetben nagyon jól érezték magukat az ünnepeltek, hisz volt idő beszélgetésre, emlékek felidézésére.

ADORJÁNI GYÖNGYVÉR

Két lélekemelő találkozás

FERENCZI MÁRIA-MAGDOLNA

Összetartozunk!

Az Összetartozunk partnerségi program keretében ős derekán negyedik alkalommal zarándokoltunk lupényi testvérgyülekezetünkhöz.

Az „első fecske”, aki tulajdonképpen elindította a testvérkapcsolatot, Balázs Antal volt, aki 2010. március 15-én kopjafát ajándékozott a Lupényi Unitárius Egyházközségnek. Azon az ősön Sepsiszentgyörgyön már mi vártuk nagy szeretettel a lupényi nőszövetség tagjait. Már akkor tudtuk és éreztük, hogy mi valóban összetartozunk. A Székelyföld különböző településeiről elszármazott unitárius testvéreinkkel úgy éreztük és érezzük, hogy régi ismerősök, barátok vagyunk!

Előre kigondolt program szerint utaztunk. Az autóbusszon jókedvünket a szokásos énekléssel fejeztük ki, majd begyakoroltuk a templomi énekműsort és szavalatokat. A gyönyörű, napsütötte tájakon áthaladva örömmel hallgattuk Horváth Piroska földrajz szakos tanárnő és Balázs Antal nyugalmazott tanító időnként egy-egy rövid előadással felérő gondolatait. A piski arborétumban körbesétáltunk az 1700 körül épített – mai formájában klasszicista stílusú – Gyulai kastélyt. Nem igazán tudtuk a 68 ha-os területet bejárni, de ízelítőnek csodálatos látvány volt. A több mint 250 rendszertani fajból a páfrányfenyőt (Ginkgo biloba) említtem meg – nálunk Dálnokon, a Beczássy parkban is fellelhető –, amely a világ egyik legősibb, leghosszabb életű faféléje, és kedvcsináló lehet e park megtekintésére. 1816-ban itt járt Kazinczy Ferenc is!

A hátszegi bölényrezervátum meglátogatása is nagyszerű ötletnek bizonyult. Igaz, a bölények nem tanúsítottak nagy figyelmet irántunk, de így volt jól.

Óraljaboldogfalva már ismerős számunkra, hiszen tavaly is meglátogattuk 13. századi templomát. A lát-

vány most is lenyűgözött. Protestáns gyülekezetére valló első adatunk 1559-ből való. Itt található a Kendeffy család egyik legősibb birtoka. A Kendeffy kastély 1782-ben barokk stílusban épült. Csak kívülről bámulhattuk meg, de azért szívesen hallgattuk Horváth Piroska magyarázatát a gróf Kendeffy család iskolaalapításáról és templomépítéséről. A fejedelemség korában hagyománnyá, erkölcsi kötelességgé vált a művelődés, az oktatásügy támogatása. A Bánffyak, Bethlenek, Telekies jelentős anyagi támogatása is biztosította az oktatás és kultúra fejlődését. Érdemes elgondolkozni ezen, és példájukat követni a mában...

Megérkezésünkkor „könnyű” volt Koppándi-Benczédi Zoltán lelkész dolga a családokhoz való elszállásolásnál, hiszen már régi ismerősök vártak ránk, mindenki azonnal rátalált „párjára”, egymást átölelve örvendtünk a találkozásnak.

Másnap az Őrhegyet látogattuk meg, kiállva az ősi határvonalra, és azon tanakodtunk, hogy forog-e a történelem kereke? A délutánt Bartalus Emese hétvégi házában az udvarán töltöttük. A kosarából előkerült a sok-sok finomság, a jókedvet ezúttal is éneklés biztosította, mindannyiunk örömére. Illyés Kálmán egyházközségi tag, barátunk, ezúttal is kis „lupényi csemegével” szolgált: néhányunkkal bányabejárat-hoz ruccanva, a tájat ismertetve, a bányászélet „ízét” idézte meg. A természet őszi szépségét, a hegyek varázsát rakhattuk tarsolyunkba.

Vasárnap az istentiszteleten szívünkbe zártuk a lelkész beszédét, aki tizenhárom éven keresztül állt őrt itt, a végeken. Egyfajta visszatekintés volt beszéde, de ugyanakkor testvérkapcsolatunk kiértékelése is elhangzott.

Verssel, énekekkel köszöntöttük a gyülekezetet. Balázs Anti bácsi kopjafát adományozott, rajta a 13 aradi vértanú neve. Arra kérte a gyülekezetet, hogy min-

den év októberében e kopjafa mellett állva emlékezzenek meg a vértanúkról.

Könnyek között hallgattuk a lelkész „kibúcsúzásának” bejelentését, de felkérésére megfogadtuk, hogy a mi barátságunk, testvérkapcsolatunk nem szakad meg az ő távozásával. Már most a következő lépést tervezzük, hiszen lupényi „testvéreinket” visszavárjuk jövő esztendőben is.

Fájdalmasan szépek ezek a találkozások – mondaná a papom, Kovács István.

Lélektől lélekig

Még elevenen élt bennünk Lupény emléke, máris újra útra indultunk lélektől lélekig, a hódmezővásárhelyi és csólyospálosi „testvéreinkhez”. A hódmezővásárhelyi unitárius gyülekezet lelkészével már évekkel korábban elterveztük egyfajta testvéri kapcsolat kiépítését, amelyre kiváló lehetőség kínálkozott a közelségében levő Csólyospálosra való látogatásunk alkalmával.

Á. Fúrús János csólyospálosi polgármestert régi barátság fűzi Balázs Anti bácsihoz, és általában az erdélyiekhez. Kórusunkkal immár negyedik alkalommal tettünk eleget meghívásának takaros községükbe látogatva. Ezúttal az tette különlegessé látogatásunkat, hogy Balázs Antal az aradi vértanúk emlékére – a sepsiszentgyörgyihez hasonló – 13 kopjafát faragott és ajánlott fel Csólyospálos községnek, amelyeket a Nemzedékek terén állítottak fel.

Első nap Hódmezővásárhelyre, az unitárius paplak udvarára érkeztünk, ahol Kiss Mihály tiszteletes, valamint felesége, Kiss Tünde meleg üdvözlő szavakkal, az otthont idéző fánkkal, és ölelő karral vártak. A természetközeli Mártélyi Bodnár Bertalan Természet- és Környezetvédelmi Oktatóközpont szállodájában hajthattuk fejünk nyugovóra a Tisza csodálatos szépségű holtágának partján.

Október 5-én, vasárnap az 1910-ben épült unitárius templomban hallgathattuk Kovács István lélekemelő, megható szászéki beszédét, amit a 133. és 137. Zsoltár verseire alapozott. Lelkésznünk meghatóan, magasztosan szólt arról, mit jelent bejárni lélektől lélekig az egymáshoz vezető utat. Az aradi vértanúkra utalva idézte Szilágyi Domokos sorait: „Hogy a fájdalom is csak energiaforrás – / ó – soha más ne legyen!” – mert, íme, bitófák tövében, Trianon árnyékában is egymás felé nyújtjuk ki kezeinket. Megköszönte a hódmezővásárhelyieknek, hogy a 2005. december 4-i szégyenteljes népszavazást követően ennek a városnak az önkormányzata tiszteletbeli polgár címet adományozott megannyi erdélyi testvérünknek, ezzel elensúlyozva az akkori kormány nemzetellenes magatartását és enyhítve fájdalmunkat. Elmondta azt is, hogy ugyanabban az időben Erdély az anyaország

számára olyan szerepet töltött be, mint a megmérgezett Tisza esetében a holtágak: a mérgezés a főmederben elpusztította az élővilágot, de a holtágakba nem jutott el a mérge, és innen visszaáramolhatott az élet a Tiszába. Így áramoltatja Erdély is vissza nemzeti értékeinket az anyaországba. Ami összetartozik, összennő. Hisszük, hogy összetartozunk.

Kriza János Unitárius Dalárdánk, Dénes-Karácsony Gabriella karnagyunk vezényletével, ünnepi műsorral köszöntötte a gyülekezetet. Itt is áll már Balázs Antal kopjafája, amit 2010-ben adományozott egyházközségünk a felújított templom tiszteletére rendezett ünnepségre.

Ha csak annyit említek, hogy a tiszteletes asszony Sepsiszentgyörgyön született, nagyapja, árkosi Göncz Mihály is a szentivánlaborfalvi paplakon gyönyörödött e világra – dédnagyapja ott volt lelkész –, máris érthető hogy még inkább a szívünkbe zártuk. Meg is hívtuk nőszövetségüket jövő év nyarára, hadd kapjanak ízelítőt a mi életünkről, tevékenységünkből.

Délután Csólyospáloson a Tambura Együttes és a polgármester fogadott. Úgy énekeltünk együtt, mint akik összetartoznak, akiknek ugyanaz a zenéje, beszéde, kultúrája.

Este a római katolikus templomban koncertezett dalárdánk, együtt a helyi Tamburás Együttessel. Jó volt találkozni ismét, családoKnál lepihenni otthon érezni magunkat.

Október 6-án este 6 órakor fáklyás kisiskolások vonultak a köztérre, ahol megható ünnepség vette kezdetét: díszes kopjafaavatás. Dalárdánk a székely és magyar himnuszt énekelte, Á. Fúrús Zsuzsa tanárnő megható verses összeállításával az őszinte gyermekek szájából október 6-át varázsolta elénk. Az ünnepi szónoklatot Lezsák Sándor országgyűlési képviselő tartotta. Kovács István lélekmelengető imája felhangzott az égbe, összesítve arcainkat.

Hazafelé a Zala György által a vértanúk emlékére készített aradi Szabadság-szobránál tisztelegtünk, és újra megfogalmazódott bennünk, hogy csak akkor lenne hiábavaló a vértanúk áldozata, ha a mában méltatlanok lennénk az ők eszméikhez.

A Kazán-szorosban árvíz előtt

A székelykeresztúri kirándulók, többnyire unitárius nők, szeptemberben a Kazán-szorosot választották úti célul.

A csapat szeptember 13-án reggel indult a meglehetősen hosszú útra azzal az elképzeléssel, hogy az útba eső nevezetességek közül azokat, amelyek beleférnek a rendelkezésünkre álló időbe, megtekintsük. Így kerülhetett sor a barcarozsnyói menedékvár, majd Töröcsvár meglátogatására.

Meglepetésünkre csak francia nyelvű idegenvezetőt tudtak volna adni, így magunk néztünk körül. A vár újabban egy Habsburg-leszármazott tulajdonát képezi, aki a Hohenzollern családba nősült.

Innen a Töröcsvári-hágón (szoroson) át, Câmpulung érintésével, Curtea de Argeş és Râmnicul Vâlcean át Olténiába érkeztünk. Óriási kiterjedésű műveletlen földek közt haladva értünk Zsilvásárra, ahol egészen más kép fogadott. Gyönyörködhattunk a város tisztaságában, a szépen rendezett parkokban, Constantin Brâncuşi jellegzetes, világhírű szobraiban, és persze fényképeztünk a késő délutáni fényben.

Továbbra is puszta mezők közt haladva Baia de Aramă helységben elsötétedtünk, így tovább nem gyönyörködhattunk a Mehádiai-hegység csodálatos szerpentinjeiben, festői látványában. A Cserna völgyén át érkeztünk este tíz órára a Herkulesfürdőn bérelt kényelmes szállásunkra, ahol már fedél alól nézhettük a lezúduló óriási felhőszakadást!

Másnap korán reggel Orsova felé folytattuk utunkat, ahol a kikötőben, a régi Orsova fölötti öbölben már várt az előre kibérelt hajó. Borús, de szélcsendes időben hajóztunk a Kis- és Nagy-Kazán-szoros bércei közt, felidézve, hogy milyen veszélyes lehetett itt a hajózás, mielőtt megvalósult Széchenyi István Al-Dunát szabályozó terve, majd a Monarchia által bevezetett modernizálás (gőzmozdonyos vontatás az addigi ne-

hézkes lovas vontatás helyett), végül a Vaskapu vízierőmű megépítése.

Útközben, Orsovával szemben, láthattuk Tekija szerb kisvárost, Trajánusz emléktábláját (közvetlenül a víz színe fölött), Ogradena és Dubora településeket a román oldalon, a Hajdúk barlangját, amely régebb legalább harminc méterrel a Duna szintje fölött volt, ma csónakkal be lehet hajózni a bejáratán. Egy sziklaszálon pedig Decebal óriás portréját faragták ki, amely sziklakucsában folytatódik, tetején kereszttel!

Élményekkel tele érkeztünk vissza Orsovára, ahonnan a buszunkkal Karánsebesen, Hátszeggen keresztül haladva Vajdahunyad volt kirándulásunk következő állomása. A várost nem a szokásos irányból, Piski felől közelítettük meg, így elképesztő látvány fogadott: legalább harminc pagodaszerű, háromemeletes roma villát láttunk, vörösre festve, bádog díszítésekkel. A meglepetés tovább folytatódott: ahol valamikor a kohászati kombinát volt, most egy hatalmas, leaszfaltozott, bekerített autóparkoló terpeszkedik, mellette romos üzemi épületek! Kirándulásunk szervezője, Bálint Júlia és férje szomorúan szemlélte valamikori munkahelyük helyét.

A vajdahunyadi várban vigasztalódásunkra csodálatos, tárgyilagos vezetésben, magyarázatban volt részünk, így ez a látogatás kirándulásunk fénypontja lett.

Algyógyon már csak nézelődésre, fényképek készítésére volt időnk, sietnünk kellett haza, ahová késő este sikeresen megérkeztünk. Óriási szerencsénk volt! Ha csak egy napot késünk, akkor az árvíz, amely Orsovát tönkretette, ott talál. Velünk volt az Isten!

A kirándulás közben a szükséges magyarázatokkal, tájékoztatással jelen sorok szerzője szolgált. Mindnyájunk nevében fejezem ki a köszönetet Bálint Juliának a kitűnő szervezésért, a kirándulóknak pedig a jó hangulatért.

PÉTERFFY MIKLÓS

„A humor Isten ajándéka” (Báró József)

Akinek ennyi marhája van. . .

Régen előfordult szűkebb esztendőkből – mint amilyen az 1946-os száraz esztendő volt –, hogy jobb híján nagyon sok gazda arra szorult, a szénát keverje össze, rázza össze szalmával. Ezt az eledelt szülőfalumban, Fiafalván „rázottnak” nevezték gyermekkoromban. Természetesen ezt a silány eledelt az állatok nem nagyon kedvelték. Jobban szerették a tiszta szénát.

Mindezt csak azért mondtam el, mert gyönyörű és gazdag magyar nyelvünk az értelmes és szép beszédet „tisztá beszédnek” (lásd Tamási Áron), az értel-

metlen, semmitmondó beszédet pedig „szalmázásnak” nevezi.

Történt egy alkalommal, miután a túlságosan hosszúra nyúlott istentisztelet végeztével kijön a hívek nagy serege a templomból, hogy egyik merész atyafi így szól a lelkészhez:

– A tiszteletes úr ma bizony nagyon sokat szalmáztott.

Mire így válaszol a lelkész – nem hagyván magát:

– Akinek ennyi marhája van, az nem adhat nekik mindig tiszta szénát.

Forrás: Pethő Árpádné, Aranyosrákos

Közlő: LŐRINCZI KÁROLY

NŐK VILÁGA

UNOSZ-vezetőképző

Az UNOSZ és az IWC (International Women's Convocation) az idén október 24–26. között harmadik alkalommal szervezett vezetőképzést Marosvásárhelyen a Bod Péter Diakóniai és Tanulmányi Központban. Ez alkalommal a hangsúlyt az eddig tanultak gyakorlati alkalmazására fektettük. Fő témáink voltak: szervezetépítés, ütemterv, humán és adminisztrációs erőforrások, döntéshozatal a vállalkozó és nonprofit szervezetekben, csoportdinamika, konfliktushelyzetek megoldása. Alább a legifjabb résztvevő beszámolóját tesszük közzé.

• Számomra a vezetőképzőn való részvétel nagy lehetőség volt. Tapasztalt felnőttekkel járhattam végig az élet fontos, lényeges kérdéseit. A jelentkezéskor bizonytalan voltam, hogy a sok felnőtt között tizenévesként mit fogok ott keresni. Most örülök, hogy ott voltam. Jól döntöttem, hogy vettem a bátorságot és jelentkeztem, hiszen amíg együtt voltunk, észre sem vettem, hogy 10–20–30 évvel idősebb nők a társaim. A jó hangulat eltüntette a korkülönbséget, és megbízható, tapasztalt barátokra leltem. Rengeteg mindent tanultam velük, tőlük. Az eddigi három képzésből kettőn vettem részt.

A júniusi képzésen megtanultam, hogy kudarcaim ne hátra húzzanak, hanem előre vigyenek. Megtanultam, hogy bár a verseny a győzni akarásról szól, mégis már induláskor ott van a veszítés lehetősége is. Én kudarc esetén mindig teljesen összeomlottam. Most azonban tanulni, építkezni tudok a sikertelenségből is. Sportemberként fontos az akaraterő, a kitartás és az, hogy a negatív dolgokban is megtaláljam azt az apró pozitívumot, amiből építkezni tudok. A vezetőképző után ez mind megerősödött bennem, és már azt is tudom, hogy „A tudás gyökerei keserűek, de a gyümölcsei édesek” (Csík-szentmihályi Mihály).

A vezetőképző során láttam egy videót, ami azóta is csodálatot kelt bennem. Egy atléta verseny közben elesik, elmarad társaitól, és úgy néz ki, elveszítette minden esélyét a győzelemre. Ő azonban mégis feláll, tovább szalad, és megnyeri a versenyt. Megtanultam, hogy a lehetetlen is lehetséges, és

azt is, hogy bárkivel bármi, bármikor megtörténhet. Ezenkívül megtanultam, hogy ifjúsági vezetőként hogyan közelítek meg a konfliktushelyzeteket, osszam le a feladatokat, és hogyan motiváljak.

Az októberi képzésnek már a kezdése is nagyon érdekes volt. Kézhez kaptunk egy papírlapot, amire felírtuk azt a problémát, amit teherként cipelünk magunkkal, és szeretnénk letenni, majd beledobtuk egy nagy kosárba. Minden nap ott volt a probléma a szemünk előtt, de már a kosárban és nem bennünk. Vasárnapra a kosár tartalma eltűnt, de senkinek sem hiányzott.

A másik érdekesség egy fa volt. Kaptunk zöld és sárga leveleket, ezekre egy vagy több olyan dolgot kellett felírunk, amit gyengeségünknek vagy erősségünknek tartunk. A zöld levél tartalmazta az erősségeket, melyet felragasztottuk a fa koronájára, a sárga a gyengeségeket, azokat a fa alá ragasztottuk, és amikor a képzést összefoglaltuk, mindenki fentebb emelhetette a gyengeségét annak függvényében, hogy mennyit sikerült a képzés során erősíteni rajta. A menedzsment, pénzügy, sőt a vállalkozás témájában tartott előadások is mind olyanok voltak, hogy a mindennapi életünkben és az ifjúsági szervezeti életben fel tudjuk használni.

Gyakran állunk nehéz döntések előtt, és nagyon sokszor nehéz eldönteni, hogy melyik úton induljunk el. Megtanultuk, hogy az a legrosszabb döntés, ha nem hozunk döntést. Amely döntést a meghozatalkor rossznak ítélünk, a későbbiekben hozhat pozitív for-

dulatot. Konfliktusra is szükségünk van. A konfliktus tulajdonképpen csak véleménykülönbséget jelent, ami azt igazolja, hogy más személyiségek vagyunk, és ettől színes a világ. A konfliktusokat nem elkerülni kell, hanem megoldani. Szemtől szemben.

Sajnálom, hogy lemaradtam az első képzésről, de örülök, hogy a másodikon és a harmadikon ott lehettem. Mindkét vezetőképzőn tanultam valamit. A háromnapos együttlét nagy feltöltődést jelentett.

SZŐCS BORÓKA

Olvasóink figyelmébe!

A Nők Világa 2015-ben is négy alkalommal jelenik meg: húsvétra, nyáron, ősszel, valamint karácsonyra.

Előfizetés egy évre a négy lapszámra (postaköltséggel együtt): 15 lej. Szabadárusításban egy példány ára (postaköltség nélkül): 2,5 lej.

Előfizetni a körli nőszövetségi elnökök vagy az egyházközségek közvetítésével lehet, illetve személyes úton Asztalos Klára UNOSZ-titkáránál is.

Előfizetési határidő:

2015. február 15.

Villámposta:

klariasz@yahoo.com

Telefon: 0740-685087

Ha szeretné rendszeresen olvasni a Nők Világát, kérjük, fizessen elő idejében!

Együtt a külső, belső harmóniáért

Öt év nem nagy idő egy nép, egy nemzet, egy nagy közösség életében, de jelentős időszakot jelenthet egy kis közösség számára. Öt évvel ezelőtt, 2009 szeptemberében alakult meg a gyergyószentmiklósi unitárius nőegylet, és ez az öt év tele volt eseményekkel, különféle történésekkel. Ennyi idő alatt közösséggé formálódtunk, részévé váltunk nagyobb csapatoknak, az unitárius nők köri és országos szövetségeinek.

Az idei, jubileumi év igencsak gazdag volt történésekben. Kapcsolatot alakítottunk ki Gyergyószentmiklós városi nőszervezetével, a Lorántffy Zsuzsanna Nőegylettel. Két kedves, kellemes együttlét jelzi ennek a kapcsolatnak a létrejöttét, egy alkalommal náluk voltunk, egy alkalommal mi láttuk vendégül őket, és beszélünk a kapcsolattartás további lehetőségeiről.

A tavalyi évben nyertünk az ICUUW és az UNOSZ által meghirdetett pályázaton, és az idén májusban valósítottuk meg *Együtt a külső, belső harmóniáért* című pályázati programunk egy részét. E program keretében május 16-án, 17-én és 18-án különféle érdekes, testi-lelki egészségünk megőrzését szolgáló tevékenységekben vettünk részt. Voltunk tornászni, úszni, egészséges vacsorát fogyasztottunk el a gyergyócsomafalvi Borsika vendéglőben Barabás Jóska és felesége, Zsóka jóvoltából. Ezúton is megköszönjük kedvességüket. Ugyancsak köszönet illeti a Székely családot, Istvánt és Erzsébetet, akik a program további lebonyolítását lehetővé tették a libáni hétvégi házukban, ahol két élménydús napot töltöttünk el. Itt meghallgattuk dr. Simon Katalin és Székely Dorottya előadásait az egészséges életmódról, majd egészséges ételeket főztünk önmagunk és az estére kilátogató családtagjaink számára. Közben na-

gyokat sétáltunk, gyönyörködtünk csodálatos teremtett világunkban. A májusi tevékenységsorozat méltó befejezése volt a szabadban megtartott istentisztelet, amikor hálát adtunk Istenünknek a sok jóért, a sok szép élményért, amiben részt vettünk.

Július 17-én meglátogattuk a lókodi öregotthont, adományokat vittünk a gondozottaknak. Az adományozásra a farsangi bálunk alkalmával teremtettünk alapot.

Részt vettünk a nagy élményt jelentő szentábrahámi országos nőszövetségi találkozón, új lelkészünket és családját várva köz munkát szerveztünk a templom és a lelkészi lakás kitakarítására.

A 2014-es év eddig eltelt részének ezek voltak a fő történései. Isten segítségét kérve ezután is szeretnénk jelen lenni egyházközségünk életében, hiszen a közösségért végzett munka is hozzájárul a külső, belső harmónia megteremtéséhez.

MÁTHÉ GYÖNGYI

Isten patikája körülöttünk van

Túlzás nélkül kijelenthető: életre szóló élményben volt részük azoknak, akik 2014. szeptember 24-én meghallgatták Macalik Ernő biológus előadását a gyógyfüvekről és egészségmegőrzésről a csíkszeredai unitárius egyházközségben. A beszélgetéssel egybekötött találkozót a helyi unitárius nőszövetség szervezte az egészséges életmódra nevelő programsorozat keretében.

A biológus végigvezetett minket, hallgatókat azon az úton, amelyet néha már azelőtt nehéznek minősítünk, mielőtt pár lépést megtennénk rajta. A testi-lelki-szociális egyensúly kapcsán kifejtette: egészségünket nemcsak a genetikai örökség határozza meg, hanem fontos szerepet játszik annak alakulásában környezetünk, a természet, mely Isten csodás aján-

dékaként átkarol bennünket a szeretet nevében. Egységünk megőrzésében ugyanakkor fontos szerepet játszanak a társadalomhoz, embertársainkhoz fűződő viszonyaink is. Emberi kapcsolatokról van szó, és nem csupán családon belüliekről, hisz fontos számunkra a harmónia munkahelyünkön, szűkebb és tágabb közösségünkben egyaránt.

Macalik Ernő előadásában a változatos táplálkozás lényegére világított rá, s szervezetünk csodálatos képességére: a regenerálódásra. Testünket bombázzák az anyagok és az energiák, de a csendben az ember magára talál. A gyógynövényektől így jutottunk el környezetünk természetfölötti részéhez, Istenhez. A biológus előadását különböző felekezetekhez tartozók hallgatták, és mégis egyformán értelmezték üzenetét az egészséges táplálkozásról, életmódról. Egyek voltunk a mi meny-

nyei Atyánkkal, ahogyan egyik vagyunk a Jézus által tanított imádságunkban is, a Miatyánkban. Ugyanazon szavakkal adunk hálát Istennek, és egyformán mondjuk „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”.

Most már tudom, hogy miért finomabb a zöldség, amit a piacon vásárolok a falusi öreg nénikéktől. Érzem a reggeli imádság ízét benne, a hálát, amelyet megfogalmazott imádságában a termés áldásáért. Az előadás után egy szerényen, de szeretettel megterített asztal várta a résztvevőket.

Békesség Istentől, Isten áldja, Dicsértessék a Jézus Krisztus – így köszöntünk el egymástól, és lelkünk mélyén éreztük, hogy bárhol is mondjuk ki, az üzenet egységes a mi szívünkben: Isten ve-lünk! Szeretetét, békéjét, áldását adtuk át abban a pillanatban egymásnak.

BENEDEK KATALIN

IFJÚSÁGI OLDAL

Megújul az ODFIE-családfa

Az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet 2014. október 3–4. között tartotta a 2014. évi küldöttgyűlést Lókodban. A legfontosabb napirendi pontok közé sorolható: az ODFIE elmúlt évi működésének számbavétele, értékelése, az egyházköri képviselők és az új elnökség megválasztása, valamint a jövő évi tervek megvitatása.

Nézzük csak, kik is lettek az elkövetkező év választmányának tagjai:

Egyletünk családfájának gyökere továbbra is Fülöp Julcsi és Popa Ilike. Szívük-lelkük nyitva, s ha más nem is, egy ölelést mindig adnak. Ilike pályázatot ír, pénzt forgat, megnyugtat; Julcsi szépít, beszél, meggyőz és oktat.

Nem indul az élet, ha Elekes nem ébreszt, de nincs rendezvény sem, ha Elekes nem gépel. Katonás

szigorát majd itt is beveti, s a rendezvényt hip-hop megszervezi.

Ilus mosolya elbűvöl, tanácsa rengeteg, segít is ő nagylelkűen mindenkinek. Rendezvényeken rajzolgat, fest, prédikál, mostantól folyamatosan telefonál és KÖRbe jár, egy-két körúttal mindig ott terem, hol szükség van rá.

Kutasi Izabella és Radu Mátyás a Színháromság tüneményei, a kávéfőző minden rejtélyét ismerik. Iza tervez, gitározik, énekel és ta-

Kisgyörgy Imre

Ilkei Lóránd

Dezső Szabolcs

Mátyás Réka

Mátyás Áron

Kendi Ágnes

Radu Mátyás

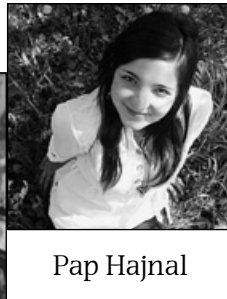
Kutasi Izabella

Birtalan István

Jakab Emese

Pap Hajnal

Fekete Edda

Elekes Zsolt,
alelnök

Fülöp Júlia (elnök)
Popa Ilona (főtitkár)

Antonya Ilona,
alelnök

nít; Matyi a karizmáját veti be, telefonál, szervez, és szalad, s a marosi egyházkör máris új erőre kap.

Birtalan István és Jakab Emese segítségétől az idei rendezvények máris jobbak lettek. Tudjuk, hogy munkájukkal majd a székelyudvarhelyi köri egyletek is fellendülnek. Isti szakács, Emese cserkész, közösen megfőzik majd Udvarhelyszék összes egyletét.

Ilkei Lóri és Kisgyörgy Imre a háromszéki egyházkör legszínesebb két egyénisége, hiszen a tánc s az ének életük része. Tehetségüket általában a rendezvényeken megmutatják, s ha ők nincsenek, akkor a kis csónak sem leng a Dunán.

Mátyás Réka és Dezső Szabi Kolozsváron a gondviselő segédkezeikről híresek, s egyletezni sem restellnek. Szabi hangosít, telefonál, fénytechnikáz, s eközben Réka kézbe veszi az irányítást.

Mátyás Áron és Kendi Ági a küküllői egyházkör képviselői és egyben Magyarsáros legjobb arcai. Ági Kendi Robi (főszervező úr) testvére, ha eddig nem ismerted, akkor ideje megbarátkoznod vele. A viccelődés szakértője nem más, mint Áron, így ne légy komoly vele soha semmi áron.

Fekete Edda és Pap Hajni a székelykeresztúri egyházkör közepében állnak. Mindketten szé-

pek, okosak, ügyesek, de ami a legfontosabb: mindig tetre készek. Edda a nyári rendezvényeket mind végigjárta, Hajni is ott volt, készült feladatára.

Egy ilyen csapatral csupa meglepetés lesz az elkövetkező év. Nincs olyan akadály, ami megfékezhetné őket abban, hogy elétek varázsolják az eddigi legkülönlegesebb egyletes hangulatot. Ismerjétek meg őket, keressétek a társaságukat, kérjétek a segítségüket, hiszen azért vannak. Elérhetőségeiket megtaláljátok az egylet honlapján (www.odfie.hu).

BAROTHI BRIGITTA
MAGYARI ZITA

Második konfirmandus találkozó Baróton

A Háromszék-Felsőfehéri Unitárius Egyházkör, a Baróti Unitárius Egyházközség és az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet második alkalommal szervezte meg a konfirmandusok találkozóját október 11-én, Baróton.

Az Alsórákosról, Olthévízről, Nagyajtáról, Felsőrákosról, Ürmösről, Vargyasról, Sepsiszentgyörgyről, Kálnokról, Kökösről és Barótról érkező mintegy negyven ifjú a délelőttöt ismerkedéssel, az unitarizmushoz kapcsolódó játékokkal töltötte az ODFIE képviselőinek vezetésével. Török István, a Háromszék-Felsőfehéri Kör esperese elmondása alapján a rendezvény célja változatlan a tavalyihoz képest „Az egy évben és egy meghatározott földrajzi területen élő, hasonló gondolkodású, hasonló korú gyerekeknek a találkozója. Ne csak tudjanak egymásról, hanem legalább egy napi kontaktus legyen, ez lehet akár majdani barátság, együttműködési lehetőség kezdete.” Mivel ezek az ifjak idén konfirmáltak, elértek az egyleti élethez való csatlakozás mérföldkövéhez. „Az esemény egyik fő célja az unitárius ifjúsági egylet ablakán való betekintés” – állítja Gergely Noémi, az ODFIE alelnöke. „Az ODFIE az unitárius ifjúságot kívánja szervezett egységbe tömöríteni azzal a céllal, hogy segítse őket valóságuk megélésében, irányítsa értékteremtő munkájukat, képviselje őket a társadalomban, lehetőséget teremtsen egészséges lelki, szellemi, művelődési, nevelési, szociális, környezetvédelmi, sport- és más szabadidős tevékenységekre. Tagjai lehetnek nem unitárius fiatalok is, akik célkitűzéseit elfogadják és alapelveivel egyetértenek” – vallják magukról. „Ha semmi más nem történik, minthogy ezek a gyerme-

kek egymást látták, egymást érezték, akkor az teljesen rendjén van. Ha egy sem csatlakozik az egylethez rögtön, akkor sem mondom azt, hogy ez egy kudarc volt. Ez a találkozó önmagáért van, önmagában megérte. Ez egy indíttatás, nem is kívánjuk mérni, hogy milyen utóhatása lesz, de visszajelzései jók vannak” – világosított fel az esperes. Szeretnék, ha ezek az ifjak az egyházi életre nem kötelezettségként tekintenek, hanem jószívvel vennének részt benne, és aktív tagjai lennének, mivel sajnos megfigyelhető a konfirmálás utáni kimaradás.

Az ODFIE vezetői által tartott csapatösszerázó játékok sikereseknek bizonyultak, hiszen jó hangulat uralkodott a nap folyamán, nyíltak voltak egymással, s bár reggel még mindenki a saját társaihoz ragaszkodott, később teljesen feloszlottak ezek a csoportok, új barátságok születtek. Szüneteken már megfigyelhető volt, ahogyan keveredtek a gyermekek és felszabadultak egymás társaságában – ecsetelte Kendi Róbert. Kora délután András Benedek, a székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnázium igazgatója tartott vetített képes bemutatót. „Tekintettel arra, hogy a háromszéki egyházközből is szoktak lenni diákjaink, a cél elsősorban az iskola iránti érdeklődés felkeltése volt, és bemutatni azt az intézményt, ahol elég sok háromszéki végzett, a névadónk is háromszéki tulajdonképpen”.

Ezek a konfirmandus ifjak a nyári konfirmandus tábor ideje alatt már megismerkedtek a székelykeresztúri iskolával, a bemutató egyfajta megerősítés kívánt lenni, hogy majd az iskolaválasztáskor ezt a lehetőséget is vegyék figyelembe. A bemutatót követően közös ebéddel zárták a napot.

Az eseményt Kovászna Megye Tanácsa támogatta.
BARDOCS ANDREA

Színjátzó találkozó Észak-Koreában?

A Színjátzó találkozó az ODFIE legkiemelkedőbb és talán legfontosabb országos rendezvénye, amely évente igencsak sok embert vonz Erdély különböző vidékeire, ahol színjátszással és vigadozással telik el egy hosszú hétvége. Szabéd, Magyarsáros, Torockó és Szentháromság után úgyszintén nehéz lesz jövőben olyan helyszínt találni, amely fel tud majd emelkedni az égisz alatt elvárásokhoz. Talán jelentős változtatással kimagasló eredményt lehetne elérni. Például, ha Észak-Koreában szerveznénk meg a következő Színjátzó Találkozót. Vajon lehetséges lenne?

Amire szükség van

Először is nézzük, mire van szükségünk egy sikeres színjátzó találkozó lebonyolításához: egy helyszín, ahová a helyiek szívesen befogadják az érkezőket; egy lelkes helyi és központi szervezőcsapat; vendégszerető és segítőkész helyi lakosok; tengernyi résztvevő fiatal.

Ami adott

Vizsgáljuk meg, hogy hová mennénk: A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság az ázsiai kontinensen, a koreai félsziget északi részén helyezkedik el, kb. 24 millió lakosa van, fővárosa Phenjan. Az ország államformáját nem hivatalosan szocialista örökletes monarchiának lehet mondani, ahol a Kim-dinasztia uralkodik. Lényegében a világ legsötétebb diktatúrájáról van szó. A nemzetközi sajtó csupán feltételezni tudja, hogy mi történik az országban, mivel belépési vízumot beszerezni szinte lehetetlen. Az emberek túlnyomó többsége kimondhatatlan szegénységben él. Az ország olajozottan működő propagandagépezettel rendelkezik. Íme, néhány szemelvény az észak-koreai sajtó állítólagos közléseiből: a korábbi vezetőt, Kim Jong-Il-t halálakor az állatvilág is megsiratta, a madarak pedig olyan formában repültek, hogy a Vezér arcát ábrázolták; a 2010-ben szervezett labdarúgó világbajnokságot Észak-Korea nyerte, és a hadügyminiszter lett a torna gólkirálya; nemrég az ország hadserege lerohanta az Egyesült Államokat, és győzedel-

meskedtek; a 2014-es brazil labdarúgó tornát szintén ők nyerték meg és Kim Jong-Un, a jelenlegi vezető vette át az aranyból készült serleget.

Aprócska akadályok

A körülményekhez alkalmazkodva a helyszín megtalálását a helyi hatalomra bízánk, rajtuk kívül más úgyszemint tudná jobban eldönteni, hogy melyik a legmegfelelőbb. Aztán az ODFIE minden egyes szervező és résztvevő részére belépési engedélyért folyamodna a phenjani hatóságokhoz – összesen úgy 600 vízumra lenne szükség. Gazi bácsinak külön felhatalmazás kellene ahhoz, hogy Észak-Koreában főzhessen nekünk. Ha ezt sikerült megoldani, akkor egy helyi lelkesített kellene találni, akinek segítségével elő lehet készíteni a helyszínt az elkövetkezendő rendezvényre. Csakhogy Észak-Koreában törvény tiltja a vallás gyakorlását, ezért igen nehezen találnánk olyan személyt, aki ezt a feladatot elvállalná. Ezt a kis problémát azzal tudnánk áthidalni, hogy a lelkesített magunk szállítanánk a helyszínre; szerencsére lelkes és rátermett unitárius papokban nem szenvedünk hiányt. A központi (ODFIE) szervezők jelenléte ilyen rendezvény esetén sem jelentene gondot, ahogyan az elmúlt 20 esztendő tapasztalata mutatja. Igaz, kissé időigényes lenne az utazás, de a két Transporter (alkalomhoz illően pirosra festve) megbirkózna ezzel a feladattal is. A helyi szervezők összeverbuválása már igen nagy gondot jelentene, mivel az ország területén gyülekezési tilalom van érvényben. Ez már egy óriási mínusz a rendezvény szempontjából. Egy újabb akadály utunkban a vendégszerető és segítőkész helyi lakosok megtalálása. A rendszer és a titkosszolgálat szigorúság miatt bizonyára nem szívesen vállalkoznának erre, s az országban uralkodó szegénység miatt a „falugyűjtésnek” sem lehetne igen nagy sikert jósolni. Az állam területén nincs világháló, a mobiltelefonok használata pedig be van tiltva, ezért talán csak postagalamb segítségével tudunk majd az „otthonnal” kommunikálni.

És a műkedvelő közönség? A helyiekből bizonyára lehetne verbuválni egy profin tapsoló csapatot, de az egyletes színjátzó csoportok hiányában ez ügyefogyottá válna. Valószínűnek látszik ugyanis, hogy egy

ilyen távoli rendezvényre még a háromszékiek sem tudnának buszokat fogadni, amelyek elszállítsák őket a helyszínre. Aztán meg hol találunk olyan bátor zsűrit, mely „kritikát” merne megfogalmazni?!

Erdélyben marad a Színjátszó!

A fentieket figyelembe véve arra a megállapításra juthatunk tehát, hogy jelenleg a helyzet nem kedvez annak, hogy Észak-Koreában szervezzük meg a jövő évi Színjátszót. Inkább Erdélyben próbálunk megta-

lálni egy csendes kis falut, a Küküllő, Aranyos, Olt, Homoród, Nyárad vagy a Maros mentén, ahol a helyiek szeretettel várnak minket, és biztonságban bonyolíthatjuk le rendezvényünket. Várjuk a jelentkezőket...

(Lapzárta után értesültünk az Észak-Koreai Szabad Hírügynökségtől, hogy a 2015-ben Észak-Koreában megszervezett ODFIE Színjátszó találkozó közönség-díját a phenjani amatőr színjátszó csoport nyerte, akik *Kim Jong-Un, a mi hősrünk* című darabot adták elő.)

MATKA IMRE (DOKI)

Az ODFIE Küldöttgyűlése nevében pályázati felhívással fordulunk hozzátok a jövő évi színjátszó találkozó (2015. augusztus 6–9.) megszervezése tárgyában.

A pályázatnak – egyszerűen és röviden – csak a szervezési szándék vállalását és a szervezési alapfeltételek ismertetését (pl. ütöképes helyi egylet, a szállás és az étkeztetés megoldása, a különböző programrészeknek megfelelő helyszínek) kell tartalmaznia.

A szervezést vállaló pályázatok beérkezésének határideje: 2014. november 30. A pályázatokat az ODFIE címére várjuk (odfie@odfie.hu, avagy 400105 Cluj-Napoca, B-dul 21 decembrie 1989 nr. 9).

Árkoson találkoztak a háromszéki fiatalok

2014. október 10–12. között rendezte meg az Árkosi Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet *Mindennapok a kommunizmusban* címmel az egyházköri ifjúsági találkozót. A rendezvényen 25 fiatal vett részt a felsőrákosi, sepsiszentgyörgyi, vargyasi, kökösi, olthévízi, datki és brassói egyletekből.

A találkozó témájában a sepsiszentgyörgyi Plugor Sándor Művészeti Líceum történelem szakos tanára, Tăras Silviu tartott előadást. Az előadáson ízelítőt kaphattunk arról a korról, amelyről csak otthon vagy az iskolai tanórákon hallhattunk egy keveset. Az előadást követően kerekasztal-beszélgetés keretében szá-

molhattunk be a településükön működő egyleti életéről, és kerestük a megoldást annak színesebbé, érdekesebbé és értékebbé tételére. Arra is választ kerestünk, hogy egyletesekként miként tudnánk segítséget nyújtani egyházközségeink számára, valamint szükség esetén milyen segítségért folyamodhatunk az egyházközséghez. A szombat délután a vetélkedés jegyében telt el, amelyet kellemes őszi napsütés tett igazán vidámmá. Az utolsó közös estét szórakozással zártuk.

A vasárnapi istentiszteleten a szószéki szolgálatot Bíró Attila helybeli unitárius lelkész végezte. A közös ebéd elfogyasztása után eljött a búcsú ideje. Ekkor tudatosult bennünk, hogy egy csodának lehettünk a részesei, amit mi magunk teremtettünk meg, és ezáltal egy kis családdá alakulhattunk a hétvége folyamán. Már most várjuk a következő találkozást!

Köszönet az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egyletnek, a Háromszék-Felsőfehéri Egyházközség Esperesi Hivatalának, az Árkosi Unitárius Egyházközségnek és nőszövetségnek, valamint nem utolsósorban szüleinknek a támogatásukért, hiszen nélkülük nem jöhetett volna létre ez a rendezvény.

PÉTER TÜNDE IZABELLA

	Névelő	↖	Kipling farkasa	Vigadó, táncpalota	Turku finn város svédül (ABO)	Állóvíz	Női név	Tetejére hajító	Karol				
	A felirat első része		Eleméz										
Nemes emberi tulajdonság													
Nagy zajt csap													
Bolti dolgozó					Erre a helyre Ausztria autójele								
Asztalos-szerszám	GY			Karám Játék angolul									
Római egyes	Ezen a helyen Lassan haladó				Kaliber Sport-szánkó						A rejtvény megfejtésében a szentgerice-i templomban található felirat olvasható.		
Gyom			Orosz folyam Memoár			Pajta Segély-kérő jel		Bázis vizes oldata	Errefele!		Megtalálja	Meg-gondolt, alapos	A felirat második része
Ugyan-annnyiszor nagyobb vagy kisebb						Esni kezd az eső Orosz város							
Magyar folyó				Óriáskigyó Kutrica			Bagoly-féle Maróan gúnyos						
Szintén			Olasz folyam Izomban van		Falba, fába ütik Herélt bika				Szekér része Nagyobb gödör			CS	
Gyenge szél						Opus, röviden Helyrehoz		Ütlegelő Lapos edény					
Hazai atom-fizikus volt (Tibor)				Rendkívüli Énekel									
Van ilyen szoba is				Állati tetem Mely személyre?			Latyak Kate-kizmus			Nedv Börtön jelképe			
Angol tagadás			Vuk nevelője Régi súly-mérték					Leharap Kettő alkotja					
Tonna, röviden	... Dagover, színész nő Üres póz!				Romlott tojás jelzője Szintén ne			Férfinév Tiltószó					
Indusztri-alizálás								Latin sziv (COR) Észak					
	↖ S										Spanyol-ország autójele		

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár
Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Szerkesztőség: Demeter Sándor Lóránd főszerkesztő, Bálint Róbert Zoltán szerkesztő, Márkó László médiareferens

Munkatársak: Asztalos Klára (Nők Világa), Czire Alpár (fotó), Gergely Noémi (ifjúsági oldal), Szombatfalvi József (honlap).
Tördelés: Virág Péter. Olvasószerkesztő: Kürti Miklós
Készült a kolozsvári Gloria Nyomdában.

A szerkesztőség postacíme: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie
1989 nr. 9. tel./fax: (0)264-593236/(0)264-595927
kozlony@unitarius.org

A lapszám megjeleníthető: kozlony.unitarius.org

Lapterjesztés és adminisztráció: **Szabó Zoltán**. A lapok kiszállításával kapcsolatos felvilágosítás: **Verbum Egyesület, Simon Ferenc**, tel.: 0264-596478

A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: a tárgyhó előtti hónap 20-a. Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza. Közlésre szánt fényképeket kérésre visszaküldünk. A lapban közölt írások nem tükrözik feltétlenül a szerkesztőség nézeteit.

ISSN 1220-8418

„Számon tartalak benneteket...”

2014. október 18. és 19. között a marosvásárhelyi Bolyai téri egyházközségbe látogatott a Püspöki Vízitáció – Miholcsa Gyula felvételei

Adorjáni Gyöngyvér ny. postatisztviselő (Sepsiszentkirály), **Bardocz Andrea** (Barót), **Barothi Brigitta** egyetemi hallgató (Nagyajta–Kolozsvár), **Benedek Katalin** (Csíkszereda), **Fekete Levente** lelkész (Nagyajta), **Ferenczi Mária-Magdolna** agrármérnök (Sepsiszentgyörgy), **Lakatos Sándor** lelkész, vallás tanár (Székelykeresztúr), **Lőrinczi Károly** ny. lelkész (Aranyosrákos), **Magyari Zita** egyetemi hallgató (Szentháromság–Kolozsvár), **Máthé Gyöngyi** magyartanár (Gyergyószentmiklós), **Matka Imre (Doki)** egyetemi hallgató (Segesvár), **Péter Tünde Izabella** diák (Arkos), **Péterffy Miklós** nyugalmazott tanár (Székelykeresztúr), **Serestély Ibolya** pszichológus (Alsófelsőszentmihály), **Solymosi Alpár** lelkész (Csíkszereda), **Szabó Előd** lelkész (Ürmös), **Székely Kinga Réka** missziói és hitélet-fejlesztési előadó-tanácsos (Homoródszentpéter), **Szöcs Boróka** diák (Marosvásárhely), **Tőkés-Bencze Zsuzsanna** gyakorló segédlelkész (Gyergyószentmiklós), **Udvari Margit** óvónő (Magyarsáros)